FOTBAL

Patru interviuri de sezon cu STANLEY ROUS, J. P. RÉTHACKER, PICCHI ȘI MASOPUST

RUGBI

Grivita Rosie sau Dinamo? Dar și despre ceilalți...

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

BEGA - marele bulevard al sportivilor timișoreni

LORETIȘTII ROMÂNI-CAMPIONI AI LUMII

a stînga la dreapta: IULIU FALB, MIHAI ȚIU, ȘTEFAN ARDELEANU, TĂNASE MUREȘANU și IONEL DRÎMBĂ (citiți în paginile reportajul nostru «DUPĂ MONTREAL, OPTIMISM PENTRU MEXICO CITY...»).

Foto: Paul ROMOȘAN

Nr. 14 (205) IULIE 1967

FLORETIȘTII ROMÂNI - CAMPIONI AI LUMII!

Ionel Drîmbă, căpitanul echipei de floretă a României, cel care are merite deosebite în obținerea răsunătoarei victorii de la Montreal.

Mihai Țiu, mezinul echipei, omul de șoc al formației noastre, care a hotărît soarta finalei, întrecîndu-l pe principalul scrimer al echipei U.R.S.S. Gherman Sveșnikov.

După Montreal, optimis

Cinci băieți, cinci floretiști români au adus de la *Montreal* cupa de aur ce se acordă campionilor lumii. Locul I ocupat de echipa de floretă băieți a României în cea mai importantă competiție de scrimă a anului 1967 a produs de-a dreptul senzație în cercurile sportive de specialitate. Ziarul francez L'Equipe, prin intermediul trimisului său special *Guy Lagorce*, considera succesul sportivilor noștri uriaș. El și-a intitulat unul din numeroasele articole transmise din Montreal astfel: «*Istorica victorie a României asupra URSS la floretă*». Iar agenția France Presse, referindu-se la același succes, vorbea de «*o veritabilă detronare a floretei sovietice de către reprezentanții floretei românești*».

În totalitatea lor comentariile specialiștilor și ale ziariștilor au fost extrem de elogioase la adresa trăgătorilor noștri. Se recunoaște deschis că acum se poate vorbi de o veritabilă școală românească în scrimă.

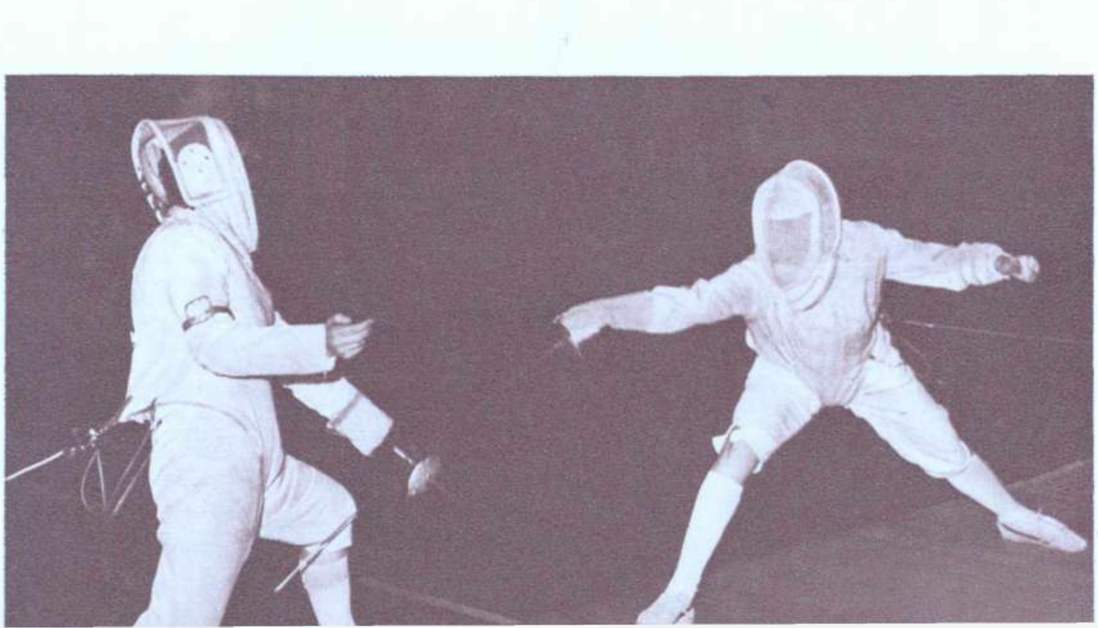
Reconstituind filmul competiției de floretă băieți din cadrul «mondialelor», trebuie să plecăm de la observația de loc optimistă că performanța realizată în final de către sportivii români nu era de fel previzibilă. Turneul individual debutase cu multe surprize neplăcute pentru noi. IONEL DRÎMBĂ, omul nr. 1 al lotului românesc de floretă, avusese o comportare inegală, excelentă în serii, mult prea prudentă în eliminări, care îl aruncase tocmai pe locul 25. Un alt sportiv de nădejde al lotului nostru, tenacele IULIU FALB, căzuse chiar în preliminariile probei. Explicația a fost simplă: Falb a concurat bolnav, a avut o luxație la gleznă, altfel și-ar fi vîndut scump pielea. Îl cunoaștem doar... Tot în preliminarii rămăsese și una din speranțele floretei noastre masculine, ȘTEFAN ARDELEANU, campionul mondial de tineret din 1966 de la Viena. Singurii care s-au aflat în atenția generală au fost TĂNASE MUREȘANU, trăgătorul cu cea mai bogată experiență competițională și, ca o adevărată revelație, MIHAI ȚIU, mezinul lotului românesc. Mureșanu a ocupat în cele din urmă locul 7, Țiu locul 13. Deci, rezultate în general modeste care erau departe de a anunța o performanță deosebită în turneul pe echipe. Și totuși...

Debutul în competiția echipelor masculine de floretă fusese promițător: două victorii la același scor, 14—2 cu formațiile Argentinei și Canadei și o înfrîngere, cu 5—9 în fața scrimerilor Franței. Eșecul la floretiștii francezi a surprins într-o bună măsură, deoarece trăgătorii noștri evoluaseră foarte curajos, siguri pe lamă. «*Nu cumva să fie vorba de o „înfrîngere„ tactică?*» s-au întrebat, după meci, o serie de specialiști.

Care era sensul acestei presupuneri?

Se știe că în funcție de modul în care te clasezi în seria preliminară depinde poziția ce o vei ocupa în turul următor, de eliminare directă. Noi n-aveam nici un motiv să forțăm în preliminarii, unde un succes pe toată linia ne-ar fi adus în situația să tragem fie alături de echipa Ungariei, fie de cea a Uniunii Sovietice, ambele pretendente la medalii.

Tactica a fost bună. În turul de eliminare directă am ajuns să încrucișăm floretele, din nou, cu Franța. De data aceasta nu mai putea fi vorba de o repetare a tacticii din preliminarii, era nevoie de o victorie pentru a ne asigura un loc în semifinalele competiției. Iată și motivul pentru care băieții noștri au tras de o așa manieră încît au lăsat impresia că echipa României a aliniat

Un asalt dificil pentru Ana Ene: cel cu poloneza Cristina Mazurowska (fotografia din stînga).

Iată-le și pe cele 5 floretiste care ne-au adus din Canada celelalte medalii, de bronz. De la stînga la dreapta: Ana Ene, Marina Stanca, Ileana Drîmbă,

Tănase Mureşanu, decanul de... vîrstă al reprezentativei, sportivul care aduce totdeauna încredere şi calm...

Iuliu Falb, cel mai tenace dintre floretiştii noştri.

Ştefan Ardeleanu (n-a fost decît rezervă în finala cu U.R.S.S.), omul care vine. Cea mai bună recomandaţie: este campionul mondial de tineret de anul trecut, de la Viena...

...entru Mexico City...

5 trăgători proaspăt sosiţi la Montreal. Năuceala francezilor a fost totală. Ei n-au reuşit să puncteze decît 3 victorii, faţă de cele 9 ale românilor. Ne clasasem în semifinalele «mondialelor»...

Greul, de fapt, abia acum începea. Adversara directă din semifinale avea să fie echipa Poloniei, formatie cu sonorităţi pe plan mondial. *Ryczard Parulsky*, *Egon Franke*, *Zbigniew Skrudlik*, *Adam Lisewski*, *Witold Wojda*. Floretiştii români au făcut însă dovada unei excelente pregătiri tehnice şi psihice, îndeosebi, care i-a ajutat să contracareze acţiunile cînd viguroase, cînd subtile ale polonezilor. Victoria culorilor româneşti s-a conturat decisiv după cea de a treia manşă, spre stupefacţia multora dintre cei prezenţi care vedeau în echipa României o victimă sigură. «*Poate, numai dacă băieţii lui Chelaru* (n.n. antrenorul principal al echipei) *nu sînt dispuşi să continue seria surprizelor...*» făcea remarca unul din specialiştii de reputaţie mondială, *Bella Bay*.

Da, într-adevăr, băieţii noştri urmăreau cu ardoare acest scop. În ciuda calculelor şi paracalculelor antrenorilor, ziariştilor, ale tuturor specialiştilor, care anticipau o victorie la 4—5 puncte diferenţă a polonezilor, băieţii noştri au terminat învingători cu 9—7! Ne clasasem astfel în finala competiţiei. De unde mizam — la modul cel mai ...optimist — pe un loc 3 sau 4 în turneul final, iată, ne aflam deja pe locul 2, cu perspectiva de a merge chiar mai sus...

Finala cu echipa Uniunii Sovietice, multiplă campioană mondială şi olimpică, neînvinsă în ultimii 10 ani, a stîrnit un interes care depăşeşte orice închipuire. Pronosticurile mergeau, fireşte, în proporţie de 90 la sută cu floretiştii sovietici. Un singur vot pentru România. Ni l-a acordat arbitrul italian *Quido Malacarne*. El îi cunoaştea bine pe trăgătorii noştri. Îi arbitrase cu regularitate în ultimii ani. Dacă ar fi pus un rămăşag Malacarne n-ar fi regretat...

Meciul în sine a fost o surpriză de proporţii nebănuite! Este suficient să amintim că după prima manşă România conducea cu 4—0, apoi cu 5—0!! «*Ce se întîmplă cu sovieticii?*» a întrebat, în această clipă dl. *Pierre Ferry*, preşedintele Federaţiei internaţionale de scrimă. Era pentru prima oară cînd echipa de floretă a Uniunii Sovietice nu reuşea să-şi impună din start superioritatea şi să se vadă condusă de o manieră atît de categorică. «*Nu vă speriaţi, sovieticii vor recupera şi vor învinge*» încerca să risipească nedumeririle cunoscutul specialist italian, *Carlo Filogamo*.

N-a fost însă aşa. Sovieticii s-au apropiat, este drept, pînă la 5—4, dar floretiştii noştri s-au distanţat din nou. *Ionel Drîmbă* a tras într-o alură infernală, cu *Viktor Putiatin*, proaspătul campion mondial, pe care l-a întrecut fără drept de apel: 5—1! A mai fost un moment cînd unii au pus la îndoială posibilitatea unei victorii româneşti, la scorul de 7—6 pentru noi, înaintea asaltului dintre experimentatul *Gherman Sveşnikov* şi mezinul echipei noastre, *Mihai Ţiu*. Tînărul nostru reprezentant concurase nesperat de curajos, alege o tactică foarte bună. El culege aplauze la scenă deschisă pentru frazele sale de armă de o mare valoare tehnică. «*Cine este acest ilustru necunoscut?*» întreabă, din nou, dl. *Pierre Ferry*. Răspunsul i l-a dat prompt dl. *René Mercier*, responsabilul directoratului tehnic: «*Medaliatul cu bronz la campionatele mondiale pentru tineret, din 1966*». Performanţa de la Viena era totuşi prea mică faţă de ceea ce arăta Ţiu acum, la Montreal, faţă de victoria sa la Sveşnikov, cu 5—4...

Meciul fusese jucat. În ultimul asalt Drîmbă a avut doar o problemă de formalitate, dispunînd mai lejer decît arată scorul (5—3) de Şarov. Deci, 9—6 pentru România, în meciul cu U.R.S.S., şi un titlu de campioană a lumii. Cea mai mare performanţă realizată de scrima românească, după aurul adus de Olga Orban Szabo de la Buenos Aires, în 1962 şi după argintul cucerit la Paris, în 1965 de fete, atît la «individuale» cît şi la «echipe». Băieţii nu ajunseseră pînă acum decît pînă la locul 5. Şi, deodată, acest «*salt cosmic*», cum afirma antrenorul sovietic *Arkadiev*.

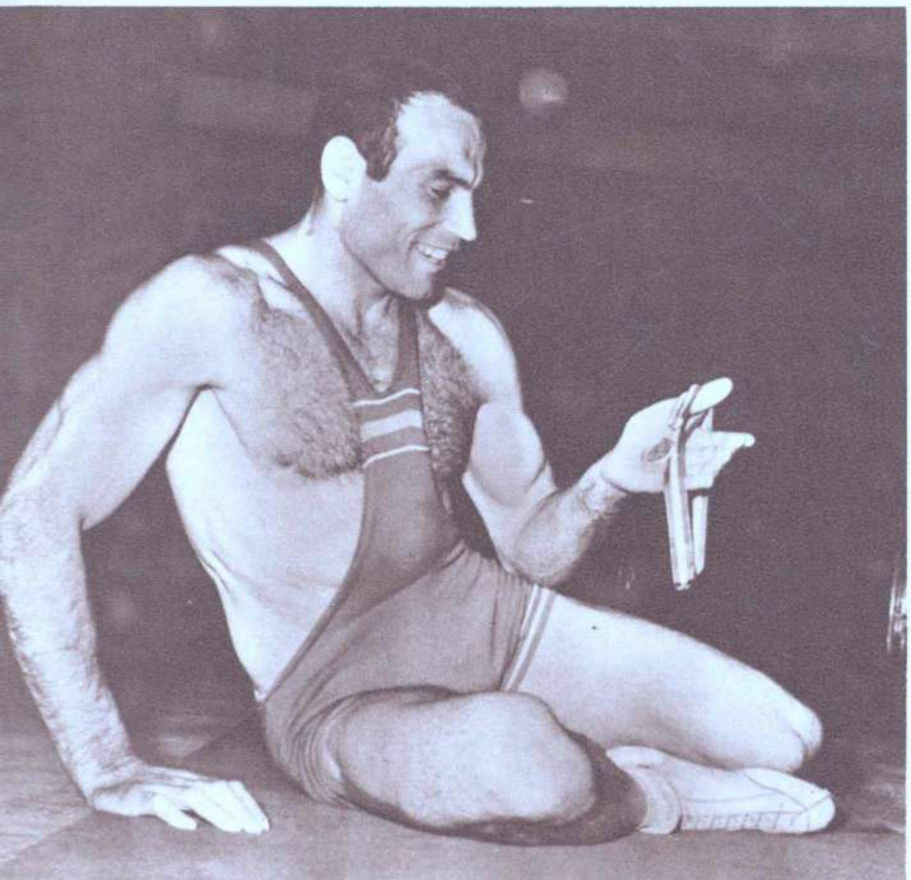
Da, un salt cu adevărat cosmic, care ne face să privim cu optimism evoluţia şi pe viitor a floretiştilor români. Viitorul însemnînd Jocurile Olimpice de la Mexico City... Bravo, băieţi!

Tiberiu STAMA

P.S. Fetele, confirmînd, s-au întors cu bronz. Un loc 3 care menţine în actualitate floreta feminină din România. Şi, desigur, o promisiune pentru *mai mult*, mîine...

„EUROPENELE“ DE LUPTE LIBERE

FRANCISC BALO medalie de argint

NICOLAE CRISTEA - medalie de bronz
PETRE COMAN - medalie de bronz

ROMÂNIA - locul IV pe națiuni

Ediția din acest an a campionatelor europene de lupte libere, găzduită în Turcia, la Istanbul, a înscris în rîndurile sportivilor medaliați și numele a trei din reprezentanții României: FRANCISC BALO (medalie de argint la categoria 87 kg), NICOLAE CRISTEA (medalie de bronz la categoria 57 kg) și PETRE COMAN (medalie de bronz la categoria 63 kg). În clasamentul pe națiuni echipa României a ocupat locul patru. Aceste succese frumoase vin să confirme faptul că luptătorii noștri de la «libere» au pornit pe drumul afirmării internaționale (inaugurat în urmă cu doi ani în Anglia, la Manchester, de Francisc Balo care a adus în vitrina federației noastre de lupte prima medalie mondială, de argint). Îi felicităm călduros și le urăm noi asemenea succese!

În fotografie, maestrul emerit al sportului FRANCISC BALO.

A VI-a EDIȚIE A „INTERNAȚIONALELOR“ DE LUPTE

De bun augur...

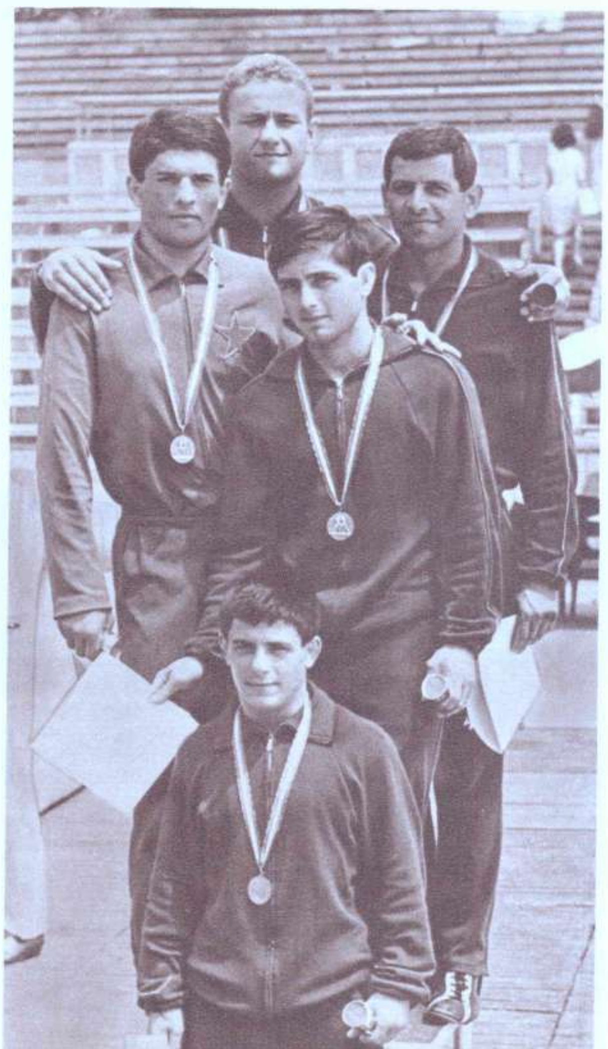
A VI-a ediție a campionatelor internaționale de lupte greco-romane ale României ne-a adus satisfacții. Reprezentanții noștri au cucerit 5 din cele 7 medalii de aur: GHEORGHE BERCEANU (categ. 52 kg), ION BACIU (categ. 57 kg), SIMION POPESCU (categ. 63 kg), ION GABOR (categ. 70 kg) și GHEORGHE POPOVICI (categ. 87 kg). Dacă raportăm acest succes la numărul mare de țări participante (Bulgaria, Elveția, Finlanda, Franța, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, Suedia, Ungaria, U.R.S.S.) și la estimarea adversarilor (mulți dintre ei de certă valoare, ca de pildă vest-germanul Stange de la categoria 57 kg — campion mondial, suedezii Freij de la categoria 63 kg — vicecampion mondial și european, și Svensson de la categoria 97 kg — vicecampion olimpic), satisfacțiile devin și mai mari, întrucît aceste «internaționale» au jucat și rolul de repetiție generală înaintea ridicării cortinei campionatelor mondiale, pe care le va organiza țara noastră, în luna septembrie, la București.

Din lotul nostru i-am admirat pe juniorul Berceanu, care s-a comportat ca un senior posesor al unei vaste experiențe internaționale, pe Baciu care s-a dovedit, în ultima instanță, mai bun decît Alionescu, pe Popescu care și-a confirmat medalia de aur europeană de la Minsk.

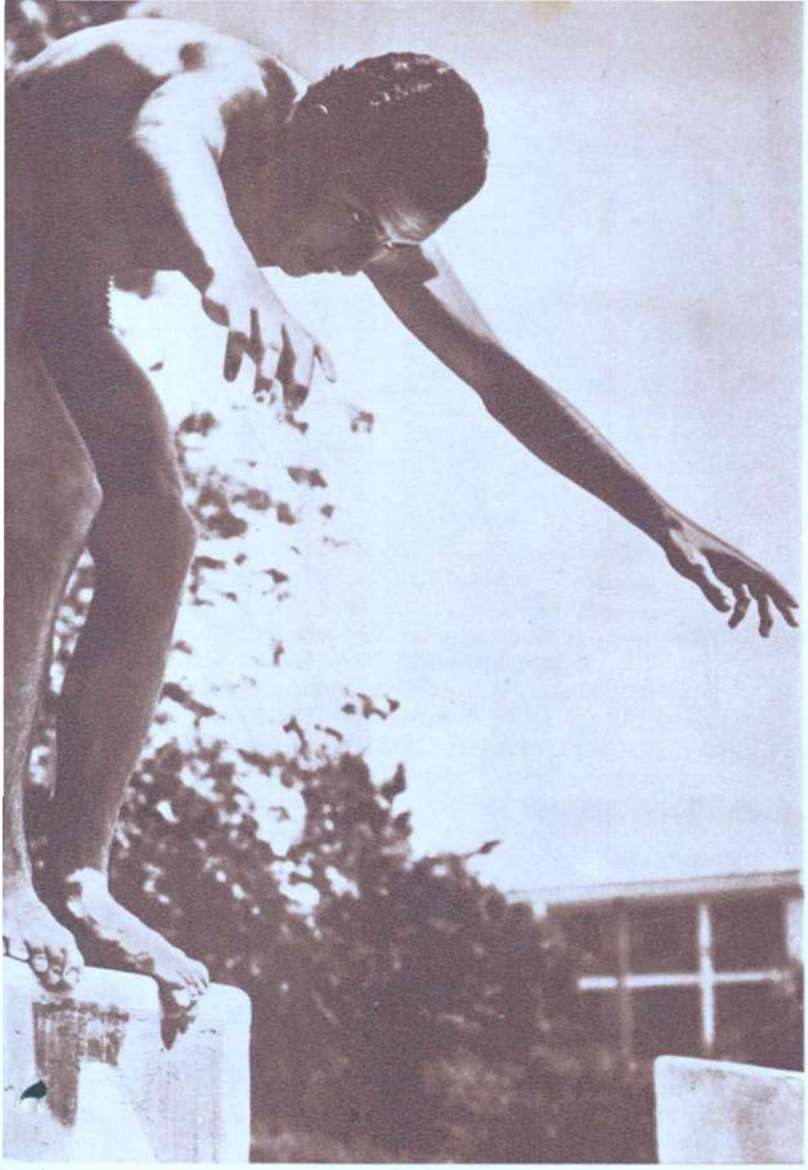
Au fost și lucruri care nu ne-au plăcut. Iată cîteva din ele: comportarea sub așteptări a lui Martinescu (în meciul cu Svensson); slabul entuziasm al secretarului general al federației noastre de specialitate (Gheorghe Iacobini), chiar nemulțumirea sa față de revelația «internaționalelor» — micuțul junior Berceanu (una din mîndriile oltenilor), care a trăit o atît de mare bucurie de a obține medalia de aur, nefiind favorit; absența în continuare a maestrului emerit al sportului Dumitru Pîrvulescu, al cărui nume este considerat de selecționeri prea încărunțit pentru o competiție de amploare (Dumitru Pîrvulescu nu se lasă însă descurajat și, după cum a declarat, își va încerca șansa în 1968 — sperînd să participe la a cincea Olimpiadă. De ce nu?).

În încheiere, se cuvine să adresăm felicitări antrenorului emerit Ion Corneanu și secundantului său, maestrul emerit al sportului Ion Cernea.

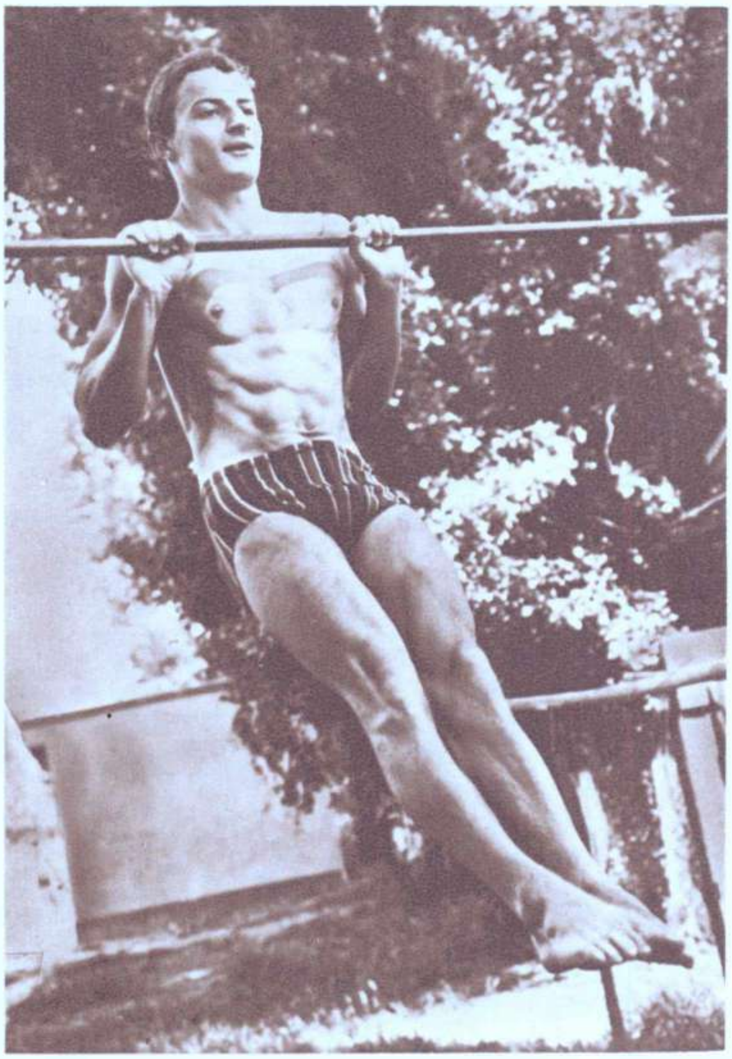
H.C.

Podiumul amintire «A VI-a ediție a campionatelor internaționale de lupte greco-romane» de la București. Pozează românii clasați pe prima treaptă: GHEORGHE POPOVICI, ION GABOR,

INTENȚII TEMERARE

Exercițiile la bara fixă, pentru dezvoltarea forței brațelor, sînt nelipsite din programul zilnic de antrenament al lui Costa.

Continuăm să urmărim cu interes duelul spectaculos dintre Vasile Costa și Angel Șoptereanu. După ultimele confruntări, cel mai imparțial arbitru — cronometrul — l-a declarat cîștigător de repriză pe tînărul înotător timișorean, cu un avantaj de 2 puncte. Unul, acordat cu «magna cum laudae», pentru noul record republican la proba de 100 m bras (1:09,9), iar al doilea, pentru recordul personal de la 200 m (2:34,7), prin care Costa a întrecut cu o zecime de secundă cea mai bună performanță a anului realizată de principalul său rival, recordmanul probei, tenacele brasist bucureștean.

Așadar, Vasile Costa se află din nou în avantaj și — ceea ce este important — avantajul și l-a creat în condițiile unor aprige dispute în afara granițelor țării — respectiv în Cehoslovacia și Austria — de unde talentatul nostru înotător s-a înapoiat cu patru prețioase victorii. Atît la Bratislava, cît și la Steyr, probele de 100 și 200 m bras au fost dominate de Costa, iar timpii cu care și-a apropiat frumoasele succese au fost înscriși la locuri de cinste pe tabelul celor mai bune performanțe mondiale ale anului.

100 m bras
1:08,4 — Y. O'Brien (Australia)
1:08,6 — N. Pankin (U.R.S.S.)
1:08,8 — G. Prokopenko (U.R.S.S.)
1:09,5 — E. Mihailov (U.R.S.S.)
1:09,8 — E. Henninger (R.D.G.)
1:09,9 — V. Costa (România)

200 m bras
2:29,4 — G. Prokopenko (U.R.S.S.)
2:31,4 — E. Mihailov (U.R.S.S.)
2:31,7 — V. Kravcenko (U.R.S.S.)
2:32,4 — I. Morciukov (U.R.S.S.)
2:33,4 — K. Merten (S.U.A.)
2:33,6 — N. Pankin (U.R.S.S.)
2:33,8 — M. Bikmurzin (U.R.S.S.)
2:33,9 — J. Klukowski (Polonia)
2:34,1 — S. Rudokas (U.R.S.S.)
2:34,3 — E. Henninger (R.D.G.)
2:34,7 — V. Costa (România)

Antrenorul federal Aurel Urmuzescu, care a însoțit grupul de înotători români la concursurile din Cehoslovacia și Austria, ne-a declarat la întoarcerea sa în țară:

«Vasile Costa reprezintă, din mai multe puncte de vedere, tipul sportivului ideal. Se adaptează cu o ușurință uimitoare la cele mai diverse situații de concurs. La Bratislava, timpul a fost foarte rece, ca imediat, la Steyr, temperatura să fie de-a dreptul sufocantă, dar față de nici una din aceste situații improprii Costa nu și-a manifestat nemulțumirea. Buna dispoziție de concurs nu i-au putut-o perturba nici orele cu totul neobișnuite la care a fost chemat să ia startul într-o probă sau alta și nici deplasările incomode dintr-un oraș într-altul, sau chiar dintr-o țară în alta, cu intrarea în concurs la numai cîteva ore de la sosire. Calm și încrezător în forțele sale, el este stăpînit continuu de o ambiție nestăvilită de a obține nu numai victoria în proba sa favorită, ci și cel mai bun rezultat al întrecerii. În această privință, cu rezultatele obținute atît la Bratislava, cît și la Steyr, Costa a deținut performanțele cele mai înalte pînă către sfîrșitul întrecerilor, cînd, în ambele cazuri, a fost depășit cu puțin de către valoroasa înotătoare din R.F. a Germaniei, brasista Frommater (1:17,5 și 2:47,0 la 100 și 200 m bras). Singurul lucru regretabil în ceea ce-l privește pe acest ambițios sportiv este deficiența pe care continuă să o manifeste la starturi și întoarceri. Prin îmbunătățirea startului și a întoarcerilor, Costa ar putea smulge performanțelor sale cel puțin o secundă și aceasta l-ar ridica cu cîteva trepte în ierarhia valorică a brasiștilor de pe întregul glob».

Într-adevăr, Vasile Costa are startul și întoarcerile încă insuficient puse la punct. Este o realitate cunoscută de mult și, surprinși că în această privință nu s-a produs nici o ameliorare, am ținut să aflăm părerea lui Peter Lovaș, antrenorul lui Costa: *«Observația este justă* — ne-a spus Lovaș — *și, după părerea mea, deficiența aceasta provine, pe de o parte, din condițiile improprii de antrenament pe care le-am avut pînă în prezent la dispoziție — pregătirea de iarnă o efectuăm, de mai mulți ani, într-un bazin de numai 12 m lungime, iar pe de altă parte, din considerentul perfect obiectiv că elevul meu are doar 58 kg. Greutatea scăzută, comparativ cu a lui Șoptereanu, de pildă, care marchează 84 kg, într-o privință îl avantajează pe Costa în viteza de alunecare în apă — se afundă mai puțin, plutește mai ușor. Dar, tot ea îl și dezavantajează atunci cînd este vorba de start și întoarceri. Principiul greutății legate de forța de propulsie este binecunoscut. În sfîrșit, în această direcție ceva tot se va putea face. Ținînd seama de greutatea scăzută pe care o are elevul meu, am studiat chiar de curînd posibilitatea modificării întoarcerilor lui Costa într-un stil care îl va avantaja. Rămîne ca modificarea preconizată să o punem în aplicare, iar mai apoi să-i urmărim eficiența».*

Vasile Costa se antrenează în prezent la băile Victoria, într-un bazin de 50 m, și este hotărît ca pînă la campionatele republicane să amelioreze recordul la 100 m bras cu un timp sub 1:09, iar la 200 m bras să obțină un rezultat în jur de 2:32,0. După cum se poate vedea, intențiile lui Costa și ale antrenorului său sînt temerare și noi nu putem decît să le urăm deplin succes în îndeplinirea graficului care-i va permite înotătorului timișorean să-și asigure — sperăm — un loc în finalele probelor de bras ale J.O. din Mexic.

G. ȘTEFĂNESCU

BEG
BUL
AL S

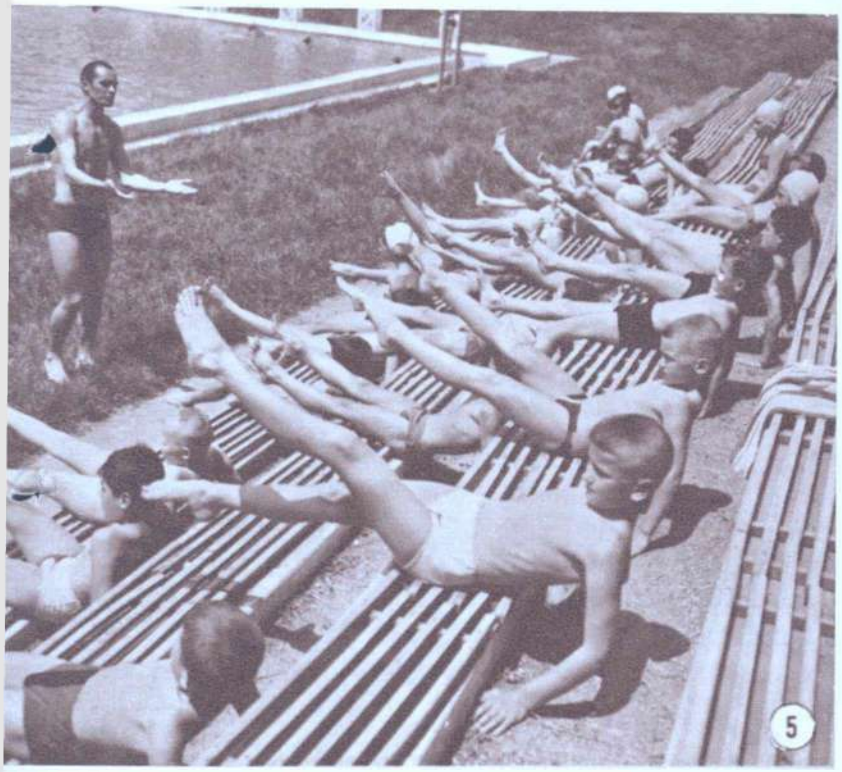
Soarele începe să coboare spre asfințit. Pe bulevardul larg, străjuit de arbori, care duce spre «Fratelia», grupuri-grupuri de băieți și fete, purtînd sacoșe, fac echilibristică în monom pe bordura trotuarului, la adăpostul umbrelor conturate de coroanele șiragului nesfîrșit de copaci. Bulevardul devine un adevărat furnicar, iar «furnicile» pornite în exod se grăbesc către răcoarea malurilor cu vegetație bogată ale Begăi.

Este ora 16 și cochetele baze sportive, amenajate cu gust, dar mai ales cu simț gospodăresc, de-a lungul mult solicitatului fir de apă, prind viață, devenind gazde ospitaliere pentru o bună parte a tineretului timișorean dornic să-și petreacă cîteva ore plăcute în mijlocul naturii, în compania prietenului drag, sportul. De la cabana asociației sportive Voința, canotorii schifurile cu silueta lor suplă și, nerăbdători să le lanseze pe apă, le poartă voinicește, pe umeri, cu direcția debarcader. **(foto 1).** *Viorica Moldovan, reprezentantă a acestei asociații, selecționată în echipajul de 4 + 1 rame, a cucerit la «europenele» de anul trecut un merituos loc II. Și acesta nu a fost singurul succes al canotorilor «Voinței». Iar pentru păstrarea și consolidarea prestigiului cucerit de tinerii rameuri și vîslași ai asociației, acum, în zilele de vacanță, elevii dau zor să-și desăvîrșească pe cît posibil măiestria sportivă.*

La cîțiva pași de cabana «Voinței» întîlnim baza sportivă a «Universității». Aici te impresionează de la bun început sala nouă de sport, care domină autoritar terenurile de volei, de baschet... Și pentru că privirea ni s-a oprit pentru un moment asupra

ECVENȚE TIMIȘORENE

MARELE
ARD
RTIVILOR

5

6

inele, atrași de seriozitatea unui grup de fete aflate în plin antrenament **(foto 2)**, *facem o paranteză și felicităm cu căldură echipa de băieți a clubului, campioană regională la baschet, pe anul 1967. Aflăm că tinerele baschetbaliste, antrenate de profesoara Cornelia Negru, aparțin centrului de copii al «Universității», în cadrul căruia sînt pregătiți, cu multă atenție, viitorii sportivi fruntași ai acestui club.*

O atmosferă de lucru intens, entuziast, întîlnim și la centrul de inițiere în handbal, organizat la baza sportivă a clubului C.F.R. Aici, două echipe de elevi din anul II al Școlii sportive susțineau un joc de antrenament sub conducerea profesorului Willi Klei, care în timpul partidei **(foto 3)** *cumula funcția de arbitru cu aceea de antrenor, de conducător al echipei A, al echipei B etc. etc. Pe terenul de volei al aceleiași baze, antrenorul Cain flăcăi* **(foto 4)** *cu o ambiție pe deplin justificată. Echipa de juniori a clubului C.F.R. a terminat victorioasă în întrecerile campionatului regional de... seniori și aceiași performanță vrea să o repete și în campionatul următor.*

Ilustrația nr. 5 *a fost culeasă tot din Timișoara, dar nu de pe malul Begăi. Ea redă un aspect de la centrul de inițiere în înot de la bazinul asociației sportive «Industria lînei». Poate că din rîndurile acestor micuți viitori înotători se va ridica un nou Costa sau vreun poloist mai iscusit, care să scoată din impas echipa acestei asociații, altă dată multiplă campioană republicană la polo.*

Spre sfîrșitul vizitei noastre la cabanele de pe malul Begăi, făcînd cale întoarsă spre marele bulevard, am fost conduși de zecile de ambarcațiuni care continuau să străbată neobosite

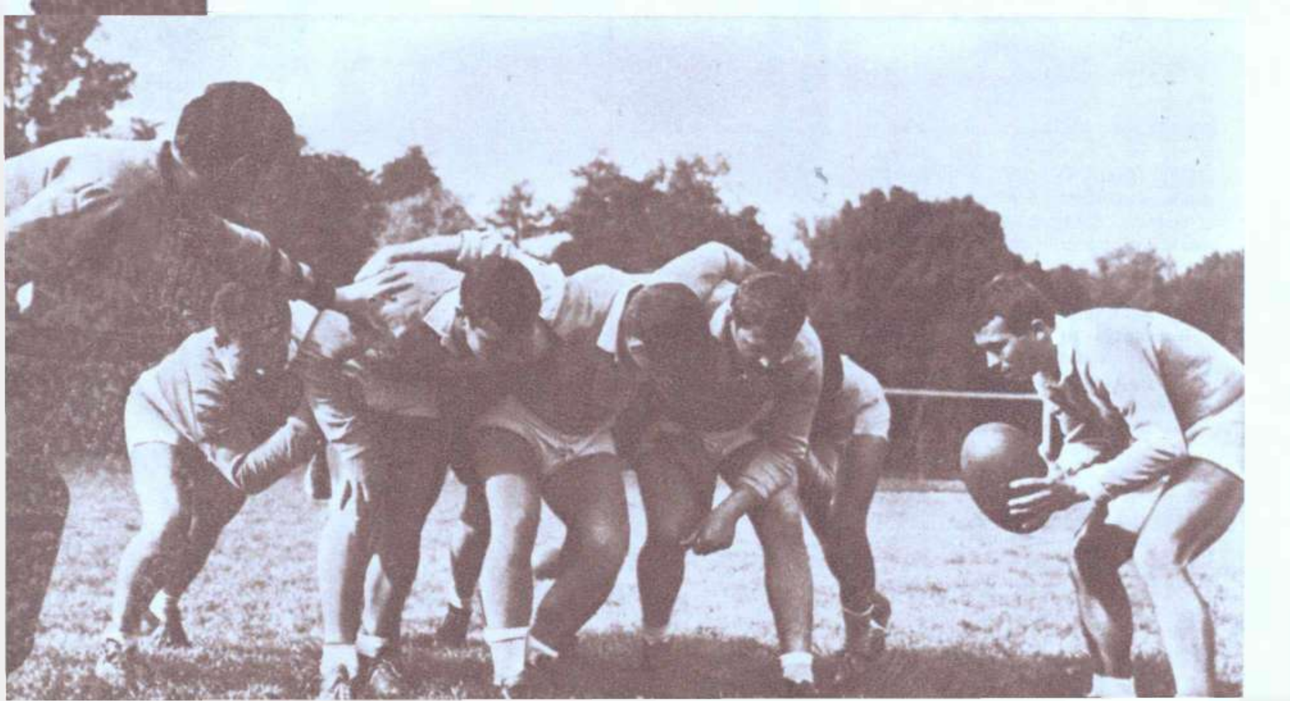
AGRONOMIA Cluj

Lotul echipei de rugbi AGRONOMIA Cluj. Rindul de sus, de la stinga spre dreapta: Mircea CHIȘU (19 ani, 1,88 m, 102 kg, linia a II-a, student I Drept), Ion COTUȚIU (19 ani, 1,86 m, 82 kg, linia a III-a, II Agronomie), Mircea CHIRILĂ (23 de ani, 1,82 m, 90 kg, linia a III-a, inginer constructor), Geza DEAK (23 de ani, 1,81 m, 99 kg, linia I, merceolog), Ioan COTEȚ (22 de ani, 1,70 m, 77 kg, linia I, IV Electromecanică), Alexandru BUCUR (23 de ani, 1,72 m, 82 kg, linia I, inginer constructor), Cicerone ZAMFIR (28 de ani, 1,68 m, 78 kg, linia a III-a, I Medicină Veterinară), Ioan POP (21 de ani, 1,80 m, 84 kg, linia I, II Agronomie), Ion BALINT (21 de ani, 1,86 m, 80 kg, linia a II-a, III Medicină Generală), Doru COLDEA (20 de ani, 1,89 m, 90 kg, linia a II-a, II Mecanică), Ferencz HEGETÖ (26 de ani, 1,89 m, 88 kg, linia a II-a, IV Medicină Veterinară), Alexandru PALOȘANU (antrenorul echipei). Rindul de jos, aceeași ordine: Aurel BĂLAN (25 de ani, 1,80 m, 82 kg, aripă, IV Medicină Veterinară), Victor IUREȘ (22 de ani, 1,75 m, 72 kg, fundaș, absolvent liceu), Ion CHIȘU (21 de ani, 1,75 m, 75 kg, aripă, I Medicină Veterinară), Nicolae MORARU (23 de ani, 1,69 m, 69 kg, centru, absolvent liceu), Nicolae CORDOȘ (28 de ani, 1,69 m, 74 kg, centru, profesor de istorie), Alexandru ȘTEFU (23 de ani, 1,74 m, 74 kg, centru, III Educație Fizică), Gligor FLOREA (21 de ani, 1,78 m, 72 kg, aripă, IV Filologie), Nicolae MĂȚĂOANĂ (24 de ani, 1,70 m, 72 kg, mijlocaș la grămadă, absolvent liceu), Corneliu CINCORA (21 de ani, 1,72 m, 68 kg, centru, III Medicină Veterinară). Lipsesc din fotografie: Horia BUCȘA (20 de ani, 1,81 m, 74 kg, mijlocaș la deschidere, I Filologie), Laurențiu CATANĂ (26 de ani, 1,80 m, 88 kg, linia a III-a, VI Medicină Generală), Ștefan SZENTANAY (24 de ani, 1,86 m, 94 kg, linia a II-a, tehnician), Andrei GEBEFUGI (35 de ani, 1,77 m, 94 kg, linia I, tehnician).

un „XV“ al tinereții și al optimismului

Sub îndrumarea antrenorului Alexandru Paloșanu inaintașii «XV»-lui clujean exersează asamblarea corectă a grămezii ordonate.

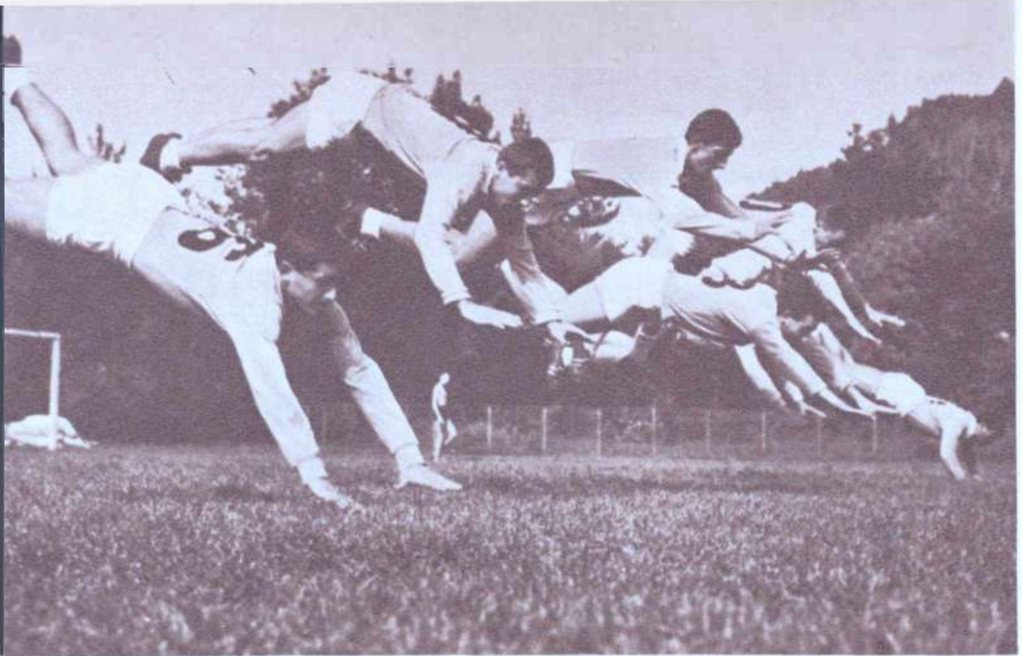

După o absență de un an (în 1966 a activat în categoria B), echipa de rugbi Agronomia Cluj a revenit in plutonul purtător al galonului A. Contrar unor așteptări (întrucît după retrogradare antrenorul Alexandru Paloșanu a primenit radical lotul), revenirea nu le-a hărăzit clujenilor un fotoliu în loja anonimilor. La sfîrșitul turului, Agronomia a ocupat locul 9 în clasamentul general (11 4 0 7 36 : 85 19), avind în urma sa pe Gloria București, Precizia Săcele și Rapid București. Locul 9 e relativ bun dacă il raportăm atît la numărul mare al acelora care au făcut cunoștință cu exigențele categoriei A abia în anul acesta, cît și la tinerețea echipei (16 din rugbiștii clujeni au virsta între 19 și 23 de ani). Unii critici sportivi — ca să-i numim așa — i-au dat acțiunii de primenire radicală a echipei din Cluj, întreprinsă de antrenorul Alexandru Paloșanu calificativul de «aventură». În ce a constat această așa-zisă aventură? În înlocuirea elementelor depășite sau fără perspectivă, chiar dacă erau tinere, care intraseră în echipă pe ușa unei selecții greșite. Firește, procesul de asamblare a noului și tinărului «XV» clujean a intimpinat numeroase dificultăți, și mai intimpină.

Antrenorul Paloșanu a fost nevoit să recurgă chiar și la improvizații pentru ca echipa care l-a dat pe Radu Demian să revină în categoria A și să se mențină aici (obiectivul din 1967). Majorității jucătorilor încă nu i-a intrat în singe că rugbiul modern înseamnă nu numai joc la mină, viteză, fantezie, șarje electrizante pe treisferturi, ci și capacitatea de a suporta durerosul contac fizic cu adversarul. Și asta din cauză că această majoritate este tinără, fără experiență corespunzătoare. Situația nu va dura mult. Fiind talentați, bine pregătiți și mult îndrăgostiți de balonul oval, băieții Agronomiei vor învăța să suporte și latura dură a rugbiului. Antrenorul Paloșanu ne-a promis: «Cind băieții mei nu se vor mai speria de șocul cu adversarul, atunci — și sper să fie cît mai curind — Agronomia va lupta nu numai ca să supraviețuiască, ci și să dobindească un loc de frunte în ierarhia echipelor provinciale, pe care l-a avut, de altfel, cindva». Cu siguranță, promisiunea antrenorului Paloșanu se va materializa. El este un selecționer exigent. Dacă ajunge la concluzia că talentul nu se poate afirma din lipsa curajului, Paloșanu renunță la serviciile celui în cauză. Rugbiul, deci și Agronomia, are nevoie de jucători talentați și îndrăzneți.

Agronomia Cluj dispune în pragul returului de un «patrimoniu» care îi dă dreptul să fie optimistă: tinerețe, talent, dragoste pentru rugbi; o pereche de aripi rapide, cu deprinderi tehnice corecte (Chișu și Florea); o linia întîi puternică (Pop, Deak și Bucur); o linie a doua care nu duce lipsă de jucători bine dotați din punct de vedere fizic, cu calități de luptători (Chișu, Coldea, Hegetö, Balint, Szentanay); combativitate, tenacitate (îndeosebi Zamfir, Pop, Chirilă); un dirijor al treisferturilor (Cordoș); o pereche de mijlocași cu multă fantezie (Mățăoană, Bucșa); trei jucători cu calități bune pentru posturile de centri (Moraru, Ștefu, Cincora). Se așteaptă acum să-și revină în formă fundașul Iureș, iar linia a treia să se pună pe picioare (ea este alcătuită din jucători reprofilați: Chirilă — fost pilier, Catană — fost linia a doua, Zamfir — fost taloner; s-a recurs la această reprofilare, fiind necesare în linia a treia — foarte pretențioasă — un plus de experiență și multă orientare în joc).

În încheiere, îi urăm Agronomiei Cluj — aflată pe un făgaș bun, însă cu un mare număr de debutanți în categoria A — să-și poată respecta promisiunea: rămînerea în categoria A și, apoi în 1968, un loc fruntaș în clasamentul echipelor din provincie!

«Delfinii». Aceste salturi, departe de a fi o joacă, fac parte din programul de perfecționare a procedeului defensiv de bază — placajul.

Antrenorul PALOȘANU nu-și ascunde gîndurile

Da! Antrenorul Alexandru Paloșanu, care a fost unul din cei mai valoroși componenți ai «XV»-lui României de acum 10 ani, nu-și ascunde gîndurile. A fost chiar bucuros cînd a aflat că le poate face cunoscute iubitorilor sportului cu balonul oval prin intermediul revistei SPORT.

Rep.: Iertați-mi indiscreția! La ce vă gîndiți?

PALOȘANU: Întrebarea dumneavoastră nu este o indiscreție. Mă gîndesc la federația noastră de specialitate, care ar putea să alcătuiască o selecționată B a României numai din jucători ce aparțin echipelor provinciale. Iar acestei selecționate să i se asigure anual 3—4 meciuri cu reprezentativele R.D. Germane, Poloniei, Cehoslovaciei și Bulgariei. Ar fi un stimulent extraordinar pentru rugbiul din afara granițelor Bucureștiului.

Rep.: Este interesantă și realistă dorința dumneavoastră. Dar ce vor spune bucureștenii?

PALOȘANU: Nu văd de ce s-ar supăra. Reprezentativele străine pe care le-am citat sînt «victime» sigure pentru «XV»-le A al României.

Rep.: Vă ghicesc în priviri că vă mai gîndiți la ceva!

PALOȘANU: Eventual, selecționata provinciei s-ar putea întîlni anual cu selecționata Capitalei. S-ar ajunge la o tradiție care ar da cîștig de cauză rugbiului românesc!

Rep.: Totuși, am impresia că este destul de complicată ideea cu selecționata provinciei. Nu sînteți de aceeași părere?

PALOȘANU: Este complicată doar în măsura în care tovarășii de la federație nu cunosc prea bine echipele din provincie. Asta se poate însă remedia. Adică, activiștii salariați de la București să acorde mai multă atenție echipelor de rugbi din provincie, să le viziteze, să cunoască jucătorii.

Rep.: Probabil că o vor face în viitor, mai ales dacă însăși provincia îi invită! Parcă-parcă, mai întrezăresc un gînd în ochii dumneavoastră!

PALOȘANU: Mă gîndesc la rugbiul universitar bucureștean. E «liber». Termenul nu e academic, dar poate fi înțeles și de cei mai mari savanți. În București sînt cîteva echipe studențești. De ani de zile activează, dar nici una din ele nu a reușit să promoveze în categoria A.

Rep.: Or fi de vină antrenorii.

PALOȘANU: Echipa «Arhitectura» este pregătită de antrenorul emerit Nicolae Pădureanu. Nu a ajuns nici măcar pînă în baraj. Un alt antrenor cotat este Aurel Barbu. El pregătește echipa «Construcții», iar Florentin Tudorache — «Politehnica». Toți trei sînt absolvenți I.C.F. cu specializarea rugbi, iar Pădureanu și Barbu au fost și antrenori federali. O echipă studențească în categoria A ar produce un mare reviriment în rugbiul bucureștean. În orice caz mai mare decît acela datorat Gloriei sau Rapidului. Ar însemna o puternică propagandă rugbistică în rîndurile zecilor de mii de studenți din Capitală. Nemaivorbind cît ar cîștiga echipa noastră națională. În sfîrșit, poate și calitatea jocului s-ar îmbunătăți, știind că echipele studențești au, de obicei, un stil de joc spectaculos.

Rep.: Gîndurile dumneavoastră sînt juste și reprezintă propuneri de care federația de specialitate ar trebui să țină seamă.

Da! Antrenorul Paloșanu nu-și ascunde gîndurile. Sînt gînduri frumoase, izvorîte din dorința de a contribui la progresul rugbiului românesc.

H.C.

AGRONOMIA, se pare, este echipa cu cea mai mică medie de vîrstă din categoria A. Nu înseamnă însă că «bătrînii» au dispărut cu toții. Iată-i pe ultimii «mohicani» încadrîndu-l pe antrenorul Alexandru Paloșanu: Bucur, Ștefu, Chirilă, Cordoș (de la stînga spre dreapta).

GRIVIȚA ROȘIE sau DINAMO?
Dar și despre ceilalți...

Al 51-lea campionat de rugbi și-a consumat prima jumătate. Cele 12 protagoniste au disputat 66 de partide care, în genere, au confirmat o oarecare creștere a valorii generale a rugbiului nostru. Apreciam la începutul sezonului că forțele vor fi mai echilibrate în acest an. Am greșit noi oare? Aparent — privind clasamentul — s-ar părea că da. Pentru că două formații bucureștene, Grivița Roșie (32 de puncte) și Dinamo (31 p.), s-au detașat într-atît încît practic, numai între ele se va da bătălia pentru titlu. Și totuși, nu! Deoarece la această încleștare «la nivel înalt» participă, indirect, și celelalte 10 echipe, dar în special Steaua, Politehnica Iași, Farul Constanța și Rulmentul Bîrlad, care dacă i-ar învinge pe cei doi lideri nu ar mai surprinde pe nimeni. După cum vreo «poticnire» a fruntașilor în fața Progresului sau a rugbiștilor studenți din Valea Jiului nu mai apare drept imposibilă. Să nu uităm trista experiență de anul trecut a XV-lui Stelei, care cu «titlul în buzunar» a pierdut, oarecum neașteptat, la Bîrlad, cedînd tricourile de campioni rugbiștilor grivițeni, care la rîndul lor fuseseră stopați, chiar la București, de ultima clasată, Universitatea Timișoara. Iată deci cum experiența trecutului îndeamnă la prudență și ea are darul — întărită fiind și de rezultatele acestui an — să ducă la concluzia că a pierde astăzi în provincie nu mai este «o surpriză de proporții». E vorba pur și simplu de un fenomen normal, apărut firesc, o dată cu maturizarea rugbiului românesc. Și acum cîteva cuvinte despre cele 12 echipe, în ordinea clasamentului.

GRIVIȚA ROȘIE, aceeași formație de bază, a jucat destul de bine în acest tur de campionat. A început mai domol, făcînd partide foarte economicoase, pentru a termina în forță. Echipa are un lot valoros și numeros, ca și rezerve de bună calitate, ceea ce-i conferă dreptul să spere — îndreptățit, credem noi — la cel de al 10-lea său titlu! Am dori însă ca XV-le lui Viorel Moraru să se dedice cu mai mult curaj jocului ofensiv, chiar în partidele importante, și atunci nu vom mai alătura aprecierilor noastre nici un fel de rezerve.

DINAMO a avut și ea un sezon foarte bun. Echipa s-a maturizat. Titi Ionescu a condus de pe margine lucrările perfect, astfel ca formația să atingă maximum de forță în partida din finala C.C.E., pe care a cucerit-o de o manieră entuziasmantă. Dacă un asemenea ritm al dinamoviștilor ar avea o respirație mai lungă, atunci nu s-ar greși afirmîndu-se că într-adevăr în România se practică un rugbi de înaltă calitate. Totul e ca dinamoviștii să insiste (ei joacă în spiritul celui mai curat rugbi) pentru că — ne-au dovedit-o — au mari posibilități în direcția ofensivei.

STEAUA, cu trei înfrîngeri (la Grivița Roșie, Dinamo și Farul) a căzut la 6 puncte de lider. Practic, nu credem că mai poate fi campioană. Dar, sinceri să fim, cu treisferturile actuale nici nu poate emite pretenții prea mari. Înaintarea ei e valoroasă, ca și fundașul Penciu, de altfel, pe nedrept și prematur eliminat din națională.

POLITEHNICA IAȘI, pe primul loc între «provinciale», nu dă încă randamentul scontat (vezi jocul cu Progresul, pierdut în ultimul minut). Și ea suferă de decalajul existent între o înaintare excelentă *in corpore* și o linie de treisferturi mai tînără, neexperimentată. Oricum, e cazul să fim mai pretențioși față de Gigi Drobotă și echipierii lui.

FARUL CONSTANȚA a început campionatul sub cele mai bune auspicii, dar apoi — e drept, a avut și un calendar nefavorabil — a «intrat în normal»: una caldă (acasă), una rece (în deplasare). Deci nimic deosebit, exceptînd, poate, victoria asupra Stelei. «Marinarii» alcătuiesc același XV redutabil, dar pe cînd și asaltarea titlului? Ar cam fi cazul!

RULMENTUL BÎRLAD — bine acasă, dar mult prea timid în deplasare. De aceea apar diferențe mari în comportare de la o etapă la alta. A dat lotului național două valori certe (Florescu-Mihalașcu). Bravo și la mai mulți!

ȘTIINȚA PETROȘANI joacă agreabil și prezintă cîțiva jucători ce merită a fi urmăriți; PROGRESUL — o echipă cu multe nume noi, capabilă oricînd de surprize plăcute (dar și... neplăcute); AGRONOMIA CLUJ — studenții clujeni joacă modern (în «stilul Paloșanu»), dar XV-le lor e încă crud. Să fim deci răbdători și să mai așteptăm performanțele; GLORIA — antrenorul Ion Buzoianu i-a imprimat o bună concepție de joc, dar rămîne de văzut cum vor răspunde jucătorii acestei strădanii lăudabile; PRECIZIA SĂCELE — sub nivelul anului trecut; oricum, cartierul Săcele din Brașov rămîne o pepinieră de preț pentru rugbiul nostru și, în fine, RAPIDUL, care «atacă» cele mai grele partituri, dar orchestra-i prea incompletă.

D. CALLIMACHI

P.S. Echipa națională a jucat în Polonia o partidă amicală. Din nou un scor mare (28—3), care însă nu impresionează, fiind obținut în fața unui adversar slab, necotat pe plan internațional. Ce-am cîștigat prin acest joc? Prestigiu? Nicidecum! Experiență? Ne îndoim! N-ar fi fost oare mai bine ca — avînd în vedere «dimensiunea» adversarilor — să fi trimis la Gdansk echipa noastră de TINERET? Chiar dacă aceasta ar fi obținut un rezultat ceva mai slab. Dar cîștigul ar fi avut, desigur, cu totul altă valoare. (Of! Victoria asta cu orice preț cît e de paralizantă!). Trebuie să nu ne gîndim numai la «ziua de azi», ci să creăm și «schimbului de mîine», cît de cît, un calendar internațional. Și mai sînt și juniorii! Nu-i așa că ar fi

Sir STANLEY ROUS, oaspetele nostru

Sosit pe stadion cu zece minute înainte de începerea meciului Farul-Dukla, onorînd deci binecunoscuta punctualitate britanică, sir Stanley Rous a acceptat, peste cîteva zile, să vină în mijlocul ziariştilor sportivi, la Bucureşti, pentru o conferinţă de presă care avea să piardă în numai cîteva minute aşteptata atmosferă protocolară în primul rînd prin «acţiunile» lui **MISTER FOOT-BALL...**

Discuţia — căci discuţie a fost pînă la urmă — a devenit foarte atractivă. Sir Stanley a început prin a spune cu legitimă mîndrie că F.I.F.A. cuprinde mai multe ţări decît O.N.U.... Şi cu aceiaşi mîndrie — că Europa a fost şi este marele misionar al fotbalului în lume. Scurtul cuvînt introductiv s-a încheiat ca în paginile celebrei cronici a colegiului de la Eton:

«Totul se va rezolva cu bine atunci cînd lecţiile însuşite pe terenul de sport vor fi aplicate în viaţă».

Apoi a început **floreta** întrebărilor şi răspunsurilor. Sir Stanley s-a declarat din capul locului împotriva creării unui corp de arbitri profesionişti, argumentînd: «**Nu cred că un arbitru plătit cu 50 de lire poate arbitra mai corect decît unul remunerat cu numai 5**».

Răspunzînd unei întrebări care punea problema scăderii nivelului spectacular al fotbalului, preşedintele F.I.F.A. a răspuns că aceasta e o simplă iluzie, provocată de televizarea meciurilor din WORLD CUP'66. Faptul că de atunci publicul compară mereu jocurile de acasă cu festivalul din Anglia lasă impresia că nivelul spectacular a scăzut.

«Noi reguli? Modificări?»

Sir Stanley precizează că va sprijini desfiinţarea ofsaidului la loviturile libere, pentru lichidarea automată a zidului din faţa porţii.

«Cine sînt favoriţii dumneavoastră pentru Mexic?»

Sir Stanley răspunde britanic: «**Sînt sigur de un singur lucru: că în Mexic vor participa Mexicul, ca ţară organizatoare şi Anglia, ca deţinătoare a Cupei «Jules Rimet». În rest...**»

Apoi revista «SPORT» se adresează mai puţin preşedintelui F.I.F.A. şi mai mult suporterului nr. 1 al fotbalului. Întrebarea caută să desprindă reacţia opiniei publice britanice şi a forurilor fotbalistice după faimosul Anglia-SUA în 1950 (0—1) şi nu mai puţin faimoasele 3—6 şi 1—7 cu Ungaria din 1953 şi 1954.

Sir Stanley răspunde — aducînd rezonanţe churchilliene — că după marile eşecuri e nevoie de «**lacrimi şi, mai ales, de sudoare**». Aminteşte că după acel incredibil 0—1 cu SUA, federaţia engleză a adus la Londra echipa Ungariei pentru a şti exact pe ce contează. Apoi s-a trecut foarte repede de la studiu la practică. S-a acordat o atenţie totală campionatului juniorilor în întreaga Anglie, s-a planificat totul, pînă în cele mai mici amănunte, ieşindu-se din izolarea tipic britanică. «**Iar pînă la urmă**, — a încheiat sir Stanley, cu vizibila intenţie de a face elogiul tradiţiei engleze — **fundaşul Alf Ramsey, care a pierdut cu 0—1 la Bello Horizonte — a condus echipa lui Bobby Moore spre titlul suprem**».

O ultimă întrebare: **«Ce părere aveţi despre perspectivele fotbalului în S.U.A.?»** Sir Stanley răspunde **cu tempo:**

«În SUA se construiesc terenuri, apar tot mai mulţi oameni de afaceri dispuşi să investească, să alcătuiască formaţii, dar eu mai aştept, pentru că ştiu un lucru: la baza fotbalului se află omul, cu elanurile lui de generozitate sportivă. Aşa că e bine să aşteptăm, pentru ca să ne pronunţăm abia după aceea...»

Conferinţa de presă s-a încheiat cu o nouă glumă tipic britanică:

«Pe vremuri, cînd eram profesor de istorie, într-o oră de clasă, după ce am predat lecţia, l-am văzut pe Robinson, din prima bancă, dormitînd: «Ce faci Robinson, — l-am întrebat — dormi?» Nu dorm, domnule profesor, vă ascult».

Întreaga sală de la Casa Ziariştilor a izbucnit în aplauze, de parcă l-ar fi avut în faţă pe Jerome K. Jerome.

Cu JEAN PHILIPPE RÉTHACKER despre echilibru, tradiţie şi un salt de 180°

Jean Philippe Réthacker este unul din aşii rubricii de fotbal a ziarului francez «L'EQUIPE». Prezent la meciul România-Italia şi invitat al televiziunii noastre în seara jocului, J. Ph. R. a răspuns cu amabilitate invitaţiei unui grup de ziarişti români, «oficiind» împreună, pînă noaptea tîrziu, pe altarul fotbalului.

Reproducem cu această ocazie cîteva din gîndurile comentatorului francez.

Vorbind despre profilul rubricii de fotbal a ziarului «l'Equipe», J-Ph-R arăta că cei 11 comentatori ai balonului rotund nu aparţin nici «liniei», nici «betonului». Cu o singură excepţie — Robert Vergne — ziariştii francezi acceptă «realismul» fotbalului modern, necondamnînd sistemele defensive — pe care le socotesc o apariţie firească, determinată de licitarea efectivă a importanţei jocului prin înmulţirea cupelor europene. Pe de altă parte — însă — echipa de la «l'Equipe» nu uită niciodată să salute orice tendinţă ofensivă pe baza unui fond de siguranţă în apărare. «**Viitorul fotbalului** — spunea J-Ph-R — **e în echilibru. Orice exagerare, indiferent de sens, se va rotunji, în cele din urmă, sub semnul echilibrului. Chiar în sînul corifeilor celor doi poli — Celtic şi Inter — se simte intenţia — cel puţin — de a «tăia» excrescenţele».**

...Apoi discuţia a alunecat spre fotbalul francez. J-Ph-R — lucid — a emis părerea că tineretul francez e atras mereu spre alte zone de distracţii. Acest lucru explică — de altfel — împuţinarea spectatorilor pe terenurile de fotbal franceze. În opoziţie cu această situaţie, J-Ph-R dădea exemplul fotbalului britanic — pe care l-a studiat deseori la faţa locului — subliniind forţa tradiţiei fotbalistice a «insularilor», care îi înglobează mai ales pe adolescenţi, transformînd orice «**match de foot-ball**» într-o adevărată sărbătoare, în care steagurile, cîntecele şi toate mijloacele de încurajare posibile asigură **tradiţii nu poţi lupta cu mijloace organizatorice».**

...Vorbind despre jocul cu Italia, J-Ph-R, care a văzut echipa noastră jucînd la Atena şi la Paris (plus repriza televizată de la Neapole), nu poate înţelege absenţa unui Pîrcălab şi Dobrin. «**Un Pîrcălab şi un Dobrin etichetează o întreagă mişcare fotbalistică. Se simte de departe că ei sînt reprezentanţii unui stil, cu toate calităţile şi defectele lui. Prezenţa lor în echipă este o necesitate de echilibru — dacă vreţi... Probabil că ei au fost «sacrificaţi» din raţiuni care urmăreau — cu toată sinceritatea — un mai bun randament. Iată, însă, că proverbul francez «mai binele este duşmanul binelui» s-a dovedit încă o dată valabil.»**

...O ultimă temă ardentă: Just Fontaine (în seara reuniunii noastre popularul «Justo» a fost practic debarcat din postul de selecţioner unic). J-Ph-R — comentează:

«Fontaine a «preluat puterea» condamnîndu-l în bloc pe Guérin şi susţinînd că tot ceea ce a făcut Guérin e pe dos, promiţînd o «întoarcere» de 180°. După ce a devenit selecţioner unic, Fontaine a fost nevoit să renunţe la tot ceea ce preconizase Guérin, ca să-şi onoreze ...principiile. Şi cu toate că pe parcurs şi-a dat seama că fotbalul e mai mult decît o idee preconcepută, el a fost nevoit să fie consecvent cu propria sa idee fixă, care repet, adăogată la infatuarea cu care i-a tratat «pe ceilalţi» l-a condus pe drumul... debarcării. «Cazul Fontaine» e, la urma urmelor, un exemplu de fringere a unui echilibru care cere celui nou venit să nu renunţe la lucrurile bune pe care le-au făcut predecesorii săi».

Discuţia cu J-Ph-R a îmbrăţişat apoi multe alte faţete din nesfîrşita temă a fotbalului... Am considerat util să împărtăşim cititorilor noştri

Paginile de fotbal: Ioan CHIRILĂ

PICCHI: „Și în fotbal există o lege a seriei“

A treia întîlnire cu Picchi, binecunoscutul libero **al lui Internazionale. (Internazionale sau... Varese, așa cum se aude la ora cînd scriu aceste rînduri).**

Au trecut, deci, doi ani de la ultima noastră convorbire. Cînd mă zărește în hol la «Lido», pune mîna la ochi, cu intenția vizibilă de a dispare ca... struțul. Mă știe un vechi admirator al lui Inter și nu prea se simte în vervă după... Lisabona. Dar, «mima» nu durează decît două-trei secunde și Picchi îmi stă la dispoziție.

Rep.: Ce s-a întîmplat la Lisabona?

P: Am coborît pe ultima treaptă a oboselii, fapt confirmat în jocurile cu Mantova și, mai ales, cu Padova.

R: M-aș fi așteptat să «țineți» în jocul cu Mantova.

P: M-aș fi așteptat și eu. Dar, probabil că și în fotbal, ca și în jocul istoriei, ca și la ruletă, există o lege a seriei. Am avut multe ocazii, dar pînă la urmă am pierdut pe un gol semnat de un fost «interist», Di Giaccomo. O minge scăpată de Sarti din mînă. Același Sarti care jucase formidabil la Lisabona. Totul s-a adunat, deci, pentru împlinirea unei evoluții normale.

R: Unii pretind că «sistemul Inter» în defensivă uzează foarte mult.

P: Așa se vede din tribună. Cei mai proaspeți sîntem, însă, noi fundașii.

R: Alții susțin că Inter, atacînd, ar fi putut face mai mult, și ar fi asigurat spectacolul...

P: Inter a făcut exact ceea ce a putut face. O apărare bine organizată dă exact măsura unei echipe. Atacul romantic, fără un «spate» acoperit, poate aduce uneori rezultate, place prin risc, așa cum plac și cei care merg pe sîrmă, dar o echipă care se respectă trebuie să știe pe ce contează. Cît privește spectacolul, nu văd în ce măsură Inter a contribuit la scăderea lui. Amatorii de atac ne condamnă degeaba. Inter, apărîndu-se, a permis atacul advers. Cred că reproșul ar trebui adus mai curînd celor care nu au reușit să ne străpungă, deși i-am invitat mereu.

R: Totuși, Celtic...

P: Celtic a învins umbra lui Inter. Așa cum Ungaria a învins umbra Braziliei.

R: Cum a reacționat Herrera?

P: N-a scos nici un cuvînt toată seara.

R: Ce părere ai de «mag», acum, după înfrîngere?

P: E un mare antrenor. Dar...

R: Dar...

P: Dar e teribil de încăpățînat. L-am rugat deseori să-l mute pe Corso cu 20 de metri mai în față. N-a vrut cu nici un preț. E foarte politicos. Te ascultă. Dar face întotdeauna cum crede de cuviință. Poate că de aceea e mare.

R: Nu mi-a plăcut Corso în ultima vreme.

P: Mario (n.a. Corso) **a cam renunțat la viața sportivă. Și asta nu iartă pe nimeni, chiar dacă ești «piciorul lui Dumnezeu».**

R: Ai pomenit de Brazilia. Ce părere ai de campionatul mondial?

P: L-am văzut în calitate de corespondent al ziarului «Il Telegrafo» din Livorno, orașul meu natal. Pot spune că au jucat în finală două echipe de «lucrători în fotbal». Fotbalul are nevoie de mai mult spirit.

R: Într-un interviu acordat «Sportului popular», Sekularaț susținea că și voi, «interiștii», sînteți niște oameni «la locul de producție».

P: Un compliment mai mare nu mi s-a făcut de mult. Pentru că, una e să tai lemne, și cu totul altceva să lucrezi mecanică fină. Iar Inter a fost... mecanică fină.

R: De ce A FOST? Crezi că s-a încheiat «momentul Inter»?

P: Cred că s-a încheiat momentul echipei care începea cu Sarti și se încheia cu Corso.

R: De ce?

P: Cei mai mulți «interiști» nu mai au pentru ce lupta. Cum s-ar spune, și-au făcut suma. La Inter, astăzi, doar Domenghini, Cappellini și Bedin mai au de tras. Ceilalți au obosit. Dacă vrei, din cauza succesului.

R: Ce planuri ai după ce ai să termini cu fotbalul?

P: Sper să devin antrenor. Aș vrea să încep la Livorno.

R: Și cum ai să-ți organizezi echipa?

P: A la Inter. Cel puțin la început. Apoi, viața îmi va dicta noutățile! Ea e, de fapt, singurul nostru profesor.

MASOPUST: „Antrenor? Niciodată!“

Fotografia din stînga este — desigur — cea mai frumoasă amintire a marelui jucător cehoslovac Josef Masopust. Ea reprezintă momentul în care Masopust — vicecampion mondial la Santiago în 1962 — salută mulțimea care îl aclamă în patria lui Leonel Sanchez. De atunci, din 1962, cînd Masopust a cucerit «balonul de aur», oferit celui mai bun jucător european de către revista «France Foot-ball», timpul a început să apese umerii popularului căpitan al echipei Cehoslovaciei, dar n-a putut șterge calitățile deosebite ale conducătorului de joc al faimoasei Dukla din Praga, echipă pe care am revăzut-o cu plăcere la Constanța... După jocul cu Farul am avut prilejul să schimb cîteva cuvinte cu Josef, pe terasa restaurantului «Perla» din Eforie...

Rep: Ce zici de recenta dispută atac-apărare, provocată în primul rînd de înfrîngerea lui Inter?

M: Eu am iubit întotdeauna atacul, pentru că am fost și în aceste condiții nu faci calcule, ci te supui pasiunii care te trage înainte...

R: Deci, la atac...

M: Ar fi ideal. Dar, mărturisesc, pentru asta ai nevoie de jucători de superclasă. Real Madrid a fost o mare echipă de atac pentru că Kopa, Di Stefano, Puskas și Gento au format un cvartet în stare să asigure... șomajul propriei apărări. Cîte echipe se pot, însă, lăuda cu asemenea valori?

R: I se reproșează lui Inter, de pildă, că nu se lansează în atac...

M: În primul rînd Inter nu are nici pe departe atacanți de clasa Realului. Cu excepția lui Mazzolla, nimeni nu poate rezista comparației. În al doilea rînd, «betonul Inter» este, oricît s-ar părea de ciudat, un fenomen de natură — aș zice — obiectivă. O echipă de «miliardari» capătă prin forța lucrurilor o psihologie de avar. Internazionale s-a bătut, ani în șir, pentru miliardele investite în ea și pentru milioanele primelor. E un feno-

R: Maestre Masopust, finețea fentelor se leagă, văd, și de o finețe psihologică...

M: E prea mult spus. Dar eu am judecat întotdeauna fotbalul ca un îndrăgostit, am fost departe de calcule, și probabil că nu e bine.

R: Ce zici de stadiul actual al fotbalului cehoslovac?

M: Tineretul iubește fotbalul mai puțin decît Borovicka, Pluskal sau Masopust. Vrea repede. Dacă se poate, totul. Și ăsta e un fenomen aproape la fel de obiectiv.

R: Ce părare ai de înfrîngerea noastră din Elveția?

M: Accident. Sută la sută! Am jucat cu românii. Am jucat cu elvețienii. Crede-mă. Sută la sută! Ți-o spune un om care a părăsit tricoul naționalei într-un joc cu Elveția: 6—1.

R: Intenționezi să devii antrenor?

M: Niciodată. Poate, cel mult, la copii. Am iubit prea mult fotbalul ca să-i aflu și partea urîtă... Iar munca de antrenor, astăzi, ți-o oferă cu prisosință.

ECHIPE DIN CATEGORIA B

METALURGISTUL Buc.

În picioare, de la stînga: LAZĂR Leon, antrenor principal; NEGRU Constantin, fundaş central, 18 ani, 168 cm,64 kg; VICIU Leon, fundaş, 18, 171, 70; ALDEA Constantin, fundaş, 18, 172, 69; ION Nicolae, fundaş, 24, 175, 70; NICULESCU GHEORGHE, portar, 29, 175, 70; ŞERBAN Ştefan, portar, 22, 172, 74; PETRE Ion, portar, 26, 178, 77; VINTILĂ Marin, portar, 19, 178, 63; TUDOR GHEORGHE, fundaş, 29, 175, 73; COJOCARU Dumitru, fundaş, 18, 177, 72; MARIN Horia, fundaş, 24, 176, 72; POPESCU Paul, antrenor secund.

Jos: FLORUŢ Emil, mijlocaş, 31, 171, 68; NICULESCU Ion, înaintaş central, 28, 167, 69; PĂUNESCU Ion, extrem, 20, 167, 60; CHIRU Dumitru, mijlocaş, 25, 171, 69; PANTELIMON Mircea, înaintaş central, 25, 167, 60; VOINEA Marin, înaintaş central, 32, 175, 77; BABOIE Dumitru, extrem, 30, 160, 60; ION Iancu, extrem, 23, 171, 65; GEORGESCU Ştefan, înaintaş central, 24, 185, 75; BĂCANU Marin, extrem, 21, 165, 52; MATEESCU Constantin, mijlocaş, 23, 168, 70; DOBRE Marin, mijlocaş, 23, 168, 64.

Echipa tip: NICULESCU—MARIN, TUDOR, COJOCARU, VICIU—DOBRE (CHIRU), FLORUŢ—IANCU, GEORGESCU, VOINEA, NICULESCU ION.

O echipă tînără, cu elemente promovate de la propria echipă de juniori.

CEAHLĂUL Piatra Neamţ

În picioare, de la stînga: CREŢU Mircea, antrenor; GHEGHEŞAN Cornel, fundaş central, 29 de ani, 180 cm înălţime, 80 kg; ZOTINCA Ion, înaintaş, 21, 167, 69; GHICA Constantin, f.c., 25, 172, 70; MEDER Constantin, în.c., 28, 175, 73; ARGEŞANU Radu, portar, 23, 164, 63; MACRI Paul, f. de margine, 26, 180, 80; GHEORGHE Aurel, f.c., căpitanul echipei, 26, 180, 79; ZAMFIRESCU Liviu, f.c., 22, 170, 71; BIBU Ion, mijlocaş, 25, 167, 69; OLTEANU Mihai, în.c., 26, 182, 80; prof. TOMA RADU, vicepreşedintele clubului sportiv Ceahlăul.

Jos: OVEZEA Mircea, extrem, 22, 166, 64; NEGUSTORU Ion, extrem, 24, 166, 67; IATAN Vasile, f.d.m., 23, 165, 66; NOVAC Paul, mijlocaş, 22, 164, 65; ONICA Alexandru, mijlocaş, 24, 167, 68; MUNGIU Nicolae, mijlocaş, 30, 165, 64; PĂTRAŞCU Marcel, extrem, 27, 166, 67.

Lipsesc din fotografie: BOGZA Vasile, portar, 29, 168, 67; ACMAN ILIE, mijlocaş, 17, 169, 65.

Formaţia de bază: ARGEŞANU—IATAN, CONSTANTIN, GHEORGHE, ZAMFIRESCU—ONICA, MUNGIU—PĂTRAŞCU, OLTEANU, MEDER, NEGUSTORU.

„Ultima noapte de dragoste"...

În seara de 7 iunie, Alfredo di Stefano, pe care mulţi l-au considerat întruchiparea însăşi a noţiunii de fotbalist, a părăsit gazonul inegalabilelor sale succese, trăind «ultima sa noapte de dragoste».

Despărţirea a fost emoţionantă, demnă de un mare artist. În faţa a peste 100 000 de spectatori, cea mai bună echipă europeană a zilei — Celtic din Glasgow — a venit să susţină, cu nu mai puţin vestitul Real Madrid, meciul — jubileu în beneficiul lui Di Stefano.

Jocul a fost precedat de ceremonii deosebite, care au culminat cu apariţia lui *don Alfredo*, singur, pe stadionul inundat de luminile reflectoarelor. Apoi, timp de cincisprezece minute, Di Stefano a condus atacul madrilen, căruia, cu ani în urmă, i-a dăruit succese fără precedent.

După aceste 15 minute, tînărul Grosse a luat locul bătrînului său *maestro*, continuînd jocul. Apoi, căpitanul lui Celtic a strîns mîna sărbătoritului şi, în aplauzele Stadionului Chamartin, Di Stefano a reintrat pentru ultima oară în vestiarul pe care l-a împărţit cîndva cu Santamaria, Kopa, Puskas şi cu toţi ceilalţi eroi ai «legendei Realului».

Numeroşii corespondenţi de presă străini, care au participat la sărbătorirea lui «*Monsieur Foot-ball*», au relatat că în ciuda transmiterii meciului jubileu la televiziune, biletele imensului stadion Chamartin au fost epuizate foarte repede, iar în ziua meciului, corul solicitanţilor «biletului în plus» a fost acoperit doar de strigătele şoferilor cu vehiculele imobilizate din pricina mulţimii. Între altele, se menţionează, de asemenea, marea expoziţie a darurilor făcute lui Di Stefano şi gestul sărbătoritului, care a oferit septuagenarului său preşedinte — Santiago Bernabeu — o mică statuetă de argint cu chipul său, sub care a gravat cuvinte de omagiu la adresa clubului Real Madrid.

Revenind la meciul jubileu Real Madrid-Celtic, e de menţionat că după cele « *15 minute Di Stefano*», meciul n-a putut fi reluat decît după multe minute, în care timp «întreg Madridul» a ţinut să-l aplaude pe Di Stefano. Celtic şi tînărul Real puteau să aştepte. Ultimele minute ale bătrînului erau mai preţioase.

*

Jubileul lui Di Stefano răsplăteşte astfel pe unul dintre cei mai mari fotbalişti ai tuturor timpurilor. Spunea cineva că Pele a fost şi este un *talent diabolic*, care, din această cauză, nu găseşte uneori un limbaj comun cu ceilalţi coechipieri; în schimb, Di Stefano a fost — se susţine — *un jucător de geniu*. Şi, datorită acestui fapt, a fost accesibil tuturor, ajungînd la treapta supremă a simplităţii, care e, în ultimă instanţă, adevărata condiţie a geniului.

*

ÎN FOTOGRAFII:

Sus. **7 iunie 1967... «Ultima noapte de dragoste» a lui Alfredo Di Stefano a început. Schimb de fanioane cu căpitanul lui Celtic — Mc Neil.**

Jos: **Di Stefano (în dreapta), în plin efort, în cursul meciului-jubileu. În mişcările jucătorilor scoţieni se simte o nobilă stîngăcie în faţa acestei mari personalităţi a fotbalului mondial.**

...sau un exemplu de urmat

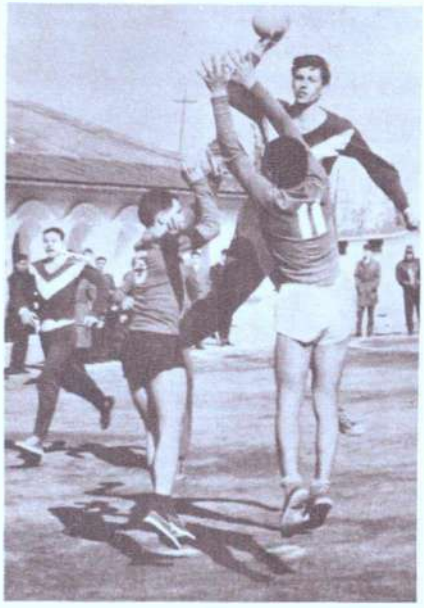
Festivităţile ocazionate de jubileul Di Stefano atrag atenţia asupra faptului că noi scăpăm prea uşor prilejul de a-i sărbători pe jucătorii noştri consacraţi. Un Petschowski, un Ozon, un Apolzan, şi nu numai ei, au avut dreptul — credem — la o «noapte de dragoste», la care, sîntem siguri, publicul care i-a iubit atît ar fi fost oricînd gata să participe.

Meciul-jubileu, pe care l-am dori adoptat cît mai curînd cu putinţă, ar fi şi un minunat prilej de reconsiderare a personalităţii fotbalistului, care din păcate, mai ales în ultimul timp, a fost supusă, nu de puţine ori, unui tir de calitate îndoielnică.

Publicăm fotografia din stînga, intitulînd-o **«imaginea unor jubileuri pierdute»**, pentru a arăta cum într-o singură fază a unui meci «între bătrîni» s-au putut aduna într-un careu jucători ca Apolzan (al doilea din stînga), Voinescu (în poartă), Nicuşor (8), Onisie (în stînga), iar în fund — Vasile Zavoda şi Vasile Anghel (în alb).

Meciul-jubileu trebuie să intre în tradiţia cinstirii adevăratelor personalităţi ale fotbalului.

de la CORESPONDENȚII noștri

HANDBALUL CUCEREȘTE TINERETUL DE LA SATE

Ultimele competiții de masă, ca și cele cu caracter republican au relevat un fapt îmbucurător: jocul de handbal cucerește tot mai mulți tineri de la sate, care sînt antrenați într-o activitate organizată, cu rezultate tot mai însemnate. Acest lucru a ieșit în evidență și cu prilejul desfășurării noii ediții a campionatelor republicane școlare de handbal, la care au evoluat peste 300 de echipe din mediul sătesc.

Pe cîteva dintre aceste formații am avut prilejul să le urmărim, recent, la întrecerile etapei regionale desfășurate la Roșiorii de Vede, unde și-au disputat șansele cu ardoare în compania unor echipe mai experimentate din Turnu Măgurele, Roșiori, Giurgiu, Oltenița etc. Amintim, de exemplu, formațiile din comunele Fundulea, Brănești (raionul Lehliu), Buftea (Răcari), Fierbinți (Urziceni), Căzănești (Slobozia) și Videle, care au fost înființate de scurt timp. Acestea au dovedit o bună pregătire, reușind să dea o replică dîrză formațiilor favorite din orașele regiunii București. Echipa masculină de handbal din comuna Videle a eliminat din competiție formația gazdă, Știința Roșiori, calificîndu-se, astfel, în turneul final. De asemenea, au avut o comportare meritorie tinerele handbaliste din comunele Căzănești și Fundulea, care s-au calificat în turneul final. De altfel, echipa din comuna Căzănești a ocupat locul secund în clasamentul general, fiind întrecută doar de formația campioană regională, Știința Călărași, cu 2—1.

Iată în fotografia nr. 1 o fază interesantă de la jocurile masculine din turneul final: tînărul jucător Ștefan Cioacă se înalță și șutează puternic peste blocajul apărării. În fotografia nr.2 — componentele echipei feminine din Călărași, campioane regionale pe anul 1967.

ION MOLDOVEANU

ANDREI BARABAȘ MARATONIST?

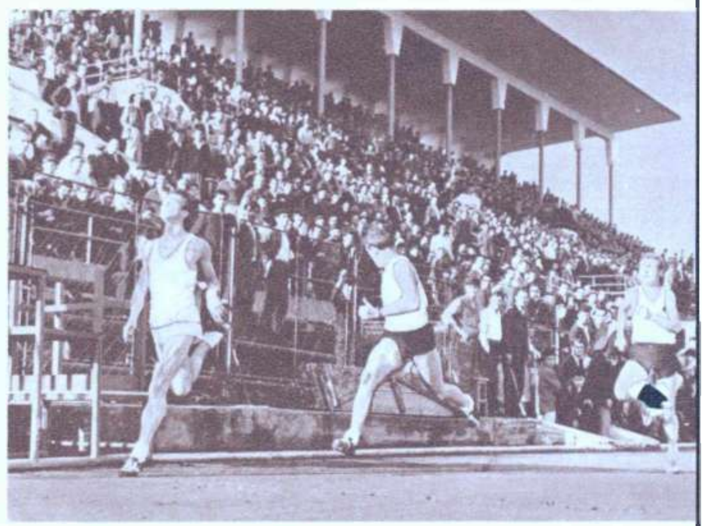

Se pare că atletul dinamovist Andrei Barabaș a ajuns la părerea că pentru probele de 5 000 m și 10 000 m nu mai are destulă «tinerețe». Nu duce însă lipsă de ea pentru cea mai lungă probă — maratonul. În compania alergătorilor de cursă lungă — Dumitru Buiac, Toma Voicu, Paul Lazăr și Ovidiu Lupu — Barabaș va încerca anul acesta să modifice recordul în proba de maraton, deținut de Constantin Grecescu (2h 29 : 00,0). Acest succes, la care speră, nu-l va mulțumi deplin pe Andrei Barabaș. El va încerca să obțină norma olimpică pentru Mexic — tinzînd să realizeze 2h : 23 : 00,0.

În fotografie, Andrei Barabaș și Dumitru Buiac.

Nicolae D. NICOLAE

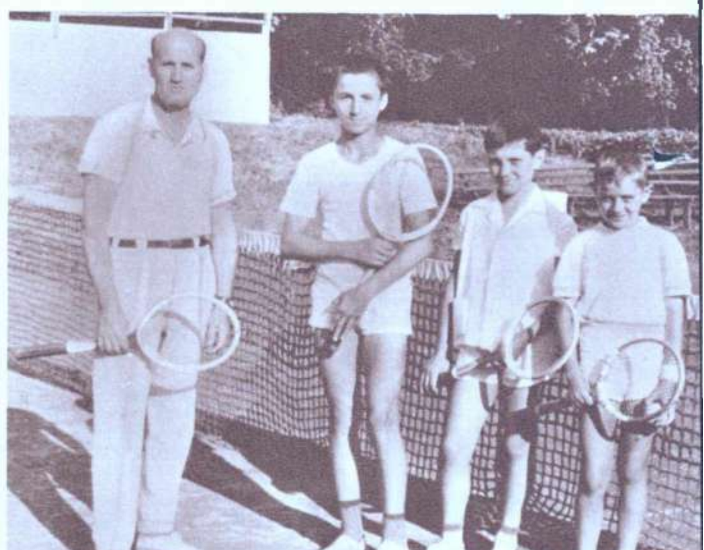
CONCURS DE ATLETISM LA PLOIEȘTI

Pe stadionul Petrolul din Ploiești a avut loc etapa regională a campionatului republican de atletism rezervat juniorilor. La întrecere au luat startul aproximativ 250 de tineri și tinere din orașele Buzău, Cîmpina, Mizil, Ploiești și Tîrgoviște. Cele mai bune rezultate au fost înregistrate de juniorii de categoria a II-a și junioarele de categoriile I și II, iar dintre acestea menționăm: 90 m.g. I. Teodorescu (lic. 1 Pl.) 13,1; lungime M. Zamfir (Petrolul) 6,55 m; disc D. Dumitru (Petrolul) 36,26 m — rec. regional; 400 m Ana Pavel (Petrolul) 62,0; greutate Elena Costache (Sc. sp.) 12,04 m; 60 m Elena Oancea (Sc.sp. Pl.) 8,2 (în serie 8,1). În fotografia alăturată un aspect din timpul cursei de 100 m plat cat. juniori I.

Foto: Ion POPESCU — Ploiești

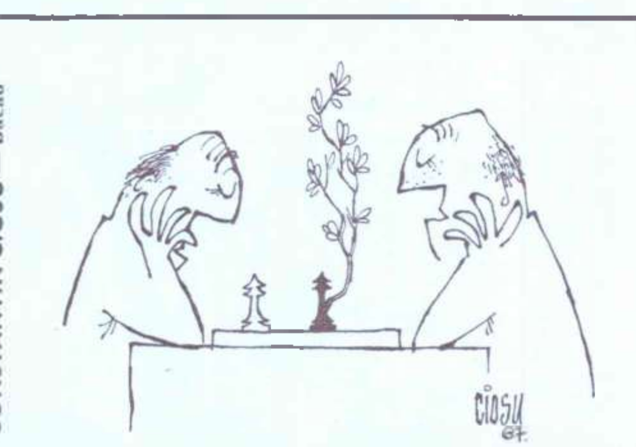
ANTRENORUL URSAN ȘI MICUȚII SĂI ELEVI

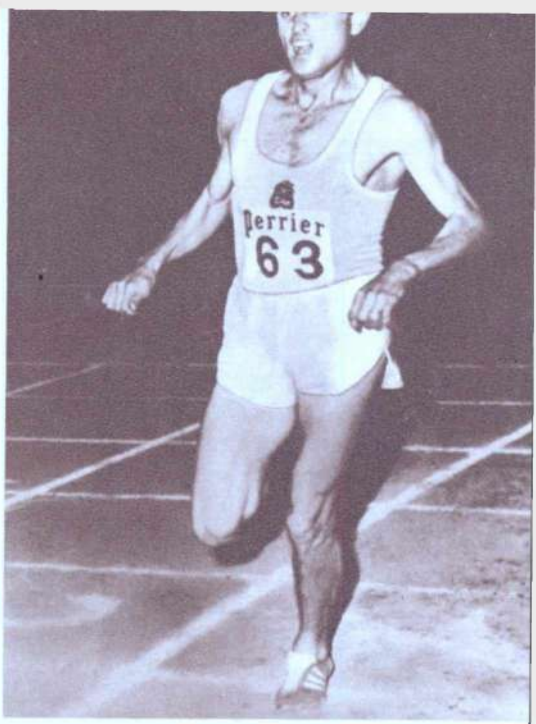
Să nu credeți cumva că la Progresul, în «fieful» tenisului bucureștean, joacă numai Țiriac cu Santana, sau Năstase cu Hombergen. Aici, la umbra arborilor seculari ai pitorescului parc, cresc și tinere mlădițe ale sportului cu racheta. Harnic «grădinar» este **Petre Ursan,** antrenorul care se ocupă de centrul de copii al secției de tenis din cadrul clubului sportiv Progresul București. Recent, cunoștințele sădite de priceputul antrenor în rîndurile elevilor săi au dat roade frumoase. Trei micuți tenismani de la Progresul au cucerit titlurile de campioni regionali la copii: **Mihai Robu** (categoria 13—14 ani), **Costel Curcă** (cat. 11—12 ani) și **Marian Mîrza** (cat. 8—10 ani), pe care-i vedem în fotografie — de la stînga la dreapta — alături de antrenorul P. Ursan.

Fără cuvinte

Desen de CONSTANTIN CIOSU — Bacău

Michel Jazy — Pista RECORDURILOR (I)

De multe ori mi s-a pus intrebarea: *«Ce este un alergător de performanță? Este el un om diferit de ceilalți?»* Drept să spun mi-a fost greu să răspund. Acum, insă, cind febra concursurilor a mai trecut, și pot să mă concentrez, iată ce gindesc. Un alergător de mare performanță este un om cu ceva și poate cu mult deosebit de alții. La inceput nu se remarcă nimic extraordinar: afară de o cumplită nevoie de a te cheltui, de a-ți consuma energia. Cînd eram copil, in ceata noastră erau cițiva băieți cărora efortul fizic le repugna in mod instinctiv. Nu le plăcea nici să se bată, nici să joace mingea, nici să se cațere în pomi sau să alerge. Dacă vreți, aș fi tentat să cred că un copil prea cuminte nu va deveni niciodată un mare alergător de semifond. Cine vrea să descopere pe cei ce ar putea deveni alergători, va trebui să-i caute printre copiii care obosesc greu, cei care nu abandonează jocul nici cînd plouă, nici cind se face întuneric: cîștigători intr-o cursă, ei cer o nouă manșă, pînă cad pe brinci de oboseală. Va trebui apoi ca ei să nu fie din cei care cred că totul se obține ușor și li se cuvine: jucăria, premiul la școală sau recompensa paternă. Vor deveni campioni cei obișnuiți să obțină ceva cu forța efortului, a inverșunării și a voinței. Dacă vom găsi la noi mai mulți campioni proveniți din lumea celor săraci, a muncitorilor, decit a celor avuți, în ciuda dificultăților întîmpinate in copilărie, asta se datorește unui plus de voință și unui aprig dor de revanșă. Trebuie să fii incăpățînat, rezistent la suferință și la descurajare. Aici se conturează vocația alergătorului atlet sau a ciclistului, mai mult decît a jucătorului de fotbal. Trebuie să-ți placă să te antrenezi singur, să iubești cu pasiune disciplina, in curse să fii gata să-ți asumi toate responsabilitățile, să nu aștepți numai ajutorul echipierilor. Nimeni nu poate petrece două ore, in fiecare zi, pe orice timp, alergînd și mereu alergînd, fără să sufere profunde modificări fizice, care vor avea curind un puternic răsunet și asupra psihicului. Nu o singură dată mi s-a spus: «Dar ce plăcere simțiți, domnule Jazy, cînd vă invirtiți fără rost pe o pistă. E de neînțeles». Omul nu spunea cuvîntul «stupid», insă tonul îl subînțelegea.

Sînt de acord că o cursă văzută din exterior, o cursă de antrenament, poate să pară exasperant de monotonă. Concursul este palpitant, fascinant. Dar antrenamentul? Ei bine, antrenamentul e ca și carnetul de economii. Trebuie să aduni mereu, ca intr-o bună zi să-ți poți oferi o mașină, o casă, sau indeplinirea altei dorințe, la care visezi de mult. Față de economii, antrenamentul sportiv are o calitate în plus: farmecul. După 30 de minute de alergare, începi să-ți schimbi corpul. Acest trup, pe care la inceput îl tirăști, incepe să fie fremătător, plin de vioiciune. Solul devine elastic. Simți că te aruncă în sus ca pe o minge. Mușchii, încălziți, transmit un fel de euforie, simți că devii dintr-o dată mai ușor și mai puternic. Corpul răspunde la cea mai mică solicitare. Ce sentiment poate fi mai plăcut decit acela de a ști că te poți domina complet, ca și cum ai conduce o mașină? Regret că aceste senzații, pe care nu pot să vi le descriu în toată intensitatea lor, nu le pot cunoaște toți oamenii, fiindcă în acele clipe ești cu adevărat fericit.

Dincolo de acest aspect situat la nivelul psihicului, există evident și aspectul tehnic. Un parcurs pe care-l acopereai cu dificultate in 2'25" cu un an în urmă, acum il dobori aproape fără efort in 2'10". Ce mult inseamnă aceasta pentru un alergător!...

Un prieten m-a sfătuit să citesc o nuvelă, se pare excelentă, tradusă din limba engleză. Este vorba de «Singurătatea alergătorului de cursă lungă». Mărturisesc că nu am citit-o. Multă vreme am avut o inhibiție pentru lectură. Consideram că în actul cititului există o inacțiune plicticoasă și apăsătoare. Eu sînt mai degrabă un «emițător», decit un «receptor». Sînt dispus mai repede la scris, decit la citit. Cineva ar putea spune că dacă ar fi vorba să scrie in felul cum o fac eu, n-ar avea rost să-și ude cămașa. Sînt de acord, dar intenția mea, povestind aceste lucruri, nu a fost să fac literatură. Să știți că am simțul ridicolului. Nu mă iau drept un scriitor. Eu scriu așa cum vorbesc. Să revenim însă la alergătorul nostru de cursă lungă. Englezii au făcut după această nuvelă un film. M-am grăbit să-l văd. Poate l-ați văzut și dumneavoastră. Este povestea unui fel de «blouson noir», provenit din mahalaua unei metropole. Acest băiat este un revoltat impotriva societății în care trăiește. Temă clasică, veți spune. Dar nu e chiar așa, căci eroul nostru nu este un revoltat de paradă, ci in fundul sufletului său. El spune că societatea este coruptă, că sorții sînt falsificați de la inceput și un copil sărac ca el nu are nici o dată șansa de a face ceva deosebit în viață. În consecință, este obligat să respecte regulile inventate, să sfărime oameni ca el. Tînărul fură niște bani, este inhățat și trimis intr-o casă de corecție. Directorul stabilimentului se pretinde modern, in pas cu progresul, și «crede» în virtuțiile educative ale sportului. In timpul unui meci de fotbal își dă seama că Tom (numele personajului principal) este un alergător innăscut. Organizează o probă de cross-country. Tom cîștigă cu ușurință. Directorul formează atunci o echipă de alergători și reușește să organizeze o intilnire cu echipa unui colegiu privat, ceea ce avea un șic aparte. Pentru director era un succes personal și visa să cîștige cupa pusă în joc. În echipa colegiului se afla insă un alergător valoros, binecunoscut în regiune. Vrînd să-și sporească șansele, directorul a hotărît să-i permită lui Tom să se antreneze singur, in mijlocul naturii, avînd promisiunea acestuia că nu va evada. Tom pleacă la antrenament în fiecare dimineață și se reîntoarce cuminte la casa de corecție. Vine și ziua concursului. Toate notabilitățile regiunii sînt prezente: un general, prefectul, părinții elevilor școlii particulare. Directorul nu-și mai încape în piele de bucurie. Se și gîndește la o avansare. Dacă Tom va cîștiga, se va vorbi fără doar și poate de acest concurs. Îl frămîntă o îndoială: Va putea fi învins campionul?

(Continuare în numărul viitor)

Adaptare de Ilie GOGA

POȘTA redacției

S. CREANGĂ — Galați. 1) Ne întrebați care sînt echipele clasate pe primele șase locuri în campionatul italian de fotbal, și cine le-a antrenat. Iată «etajul» clasamentului italian (în paranteze am trecut numele antrenorilor): 1. Juventus (Heriberto Herrera); 2. Internazionale (Helenio Herrera); 3. Bologna (Carniglia); 4. Napoli (Pesaola); 5. Fiorentina (Chiapella); 6. Cagliari (Scopigno). 2) Juventus a cucerit anul acesta titlul de campioană a Italiei la fotbal pentru a 13-a oară.

MARIN DUMITRIU — Moreni. Handbalistul Gheorghe Goran s-a născut la 1 august 1944 în comuna Provița de jos, raionul Cîmpina, regiunea Ploiești. Are 1,79 m și în jur de 73 kg. A început să joace handbal la Școala sportivă Nr. 1 din București. Primul antrenor: profesoara Iozefina Ștefănescu. Lui Goran îi puteți scrie pe adresa clubului său, Steaua: Calea Plevnei nr. 114, București.

AURICA STAMATE — Timișoara. Deși nu știm la ce vă mai pot folosi acum rezultatele dintre echipele de fotbal Politehnica Timișoara și C.S.M.S. Iași, vi le dăm, totuși. Campionatul din 1960/61: 3—2 și 2—1; 1961/1962: C.S.M.S. a jucat în «B»; 1962/63: 1—3 și 4—1; 1963/64: 2—0 și 0—3; 1964/65: «Poli» a jucat în «B». 1965/66: 0—3 și 3—1; 1966/67: 1—1 și 1—4.

STROE ARSENIE — Fetești. 1) Doriți să știți «cu mare precizie» vîrsta fotbalistului Emil Dumitriu de la Rapid București. Nimic mai simplu: s-a născut în București la 5 noiembrie 1943. 2) La 19 iulie Ilie Greavu a împlinit 30 de ani. 3) În privința colecției revistei «Sport» pe care v-o doriți în continuare completă, vă dăm același sfat ca și anul trecut: abonați-vă!

ION BARBURE — Iași. Aveți o idee care «cu siguranță» ar putea îmbunătăți calitatea fotbalului practicat de echipa noastră națională? O idee care ne-ar «salva» de la multe înfrîngeri? Extraordinar! Dacă ar ști fotbaliștii de la C.S.M.S că ați păstrat atîta timp un asemenea secret...

VASILE PARASCHIV — București. La 11 mai 1952, reprezentativa noastră de fotbal a învins echipa Cehoslovaciei, la București, cu 3—1 (1—0). Fotbaliștii români au avut următoarea formație: Voinescu — Zavoda II, Farmati — Băcuț I, Covaci Iosif, Serfözö — Paraschiva, Bodo, Vaczi, Petschovschi, P. Moldoveanu. Au mai jucat Fodor și Ozon. Pentru echipa noastră au înscris Paraschiva (min. 9), Serfözö (80), Ozon (90). Oaspeții au marcat prin Pluskal (84).

DRAGOMIR FIERARU — Brașov. 1) Iată cîștigătoarele campionatelor de fotbal ale celor 10 țări de care vă interesați: Manchester United (Anglia), Real Madrid (Spania), Benfica (Portugalia), St. Etienne (Franța), Juventus (Italia), Anderlecht (Belgia), Karl Marx-Stadt (R.D. Germană), Sparta Praga (Cehoslovacia), Vasas Budapesta (Ungaria) și Dinamo Kiev (U.R.S.S.). 2) Ați auzit dumneavoastră că dacă o echipă din categoria «B» cîștigă «Cupa României» la fotbal promovează automat în categoria «A»? Noi încă nu știm nimic despre așa ceva. Sau mai bine spus, știm că acest lucru nu este admis!

CONSTANTIN ALIMAN — Comuna Ulmeni, MITICĂ PESTER — Vaslui, DOBRE IACOB — Cluj și TĂNASE ARDELEANU — Baia Mare. Dacă veți cerceta cu mai multă atenție colecția revistei noastre veți vedea că noi nu publicăm rebusuri și nici epigrame puțin reușite...

IONEL STANCIU — Arad. Ne rugați să vă dăm adresa unui pasionat colecționar de insigne sportive, cu care să faceți diverse schimburi. Întîmplător știm că **AUREL DULA**, corespondentul nostru din Petroșeni, are această pasiune. Iată-i adresa: Str. Carpați nr. 1B, Petroșani, Hunedoara.

MAGAZIN sportiv

FESTIVALUL PÎNZELOR

Veliștii români și-au început activitatea internațională. Prima lor întîlnire a fost prilejuită de «Cupa Mamaia», desfășurată pe apele lacului «Siut Ghiol». În imaginea de față «finn»-iștii se pregătesc pentru startul în cea mai disputată ediție. Victoria românească îi obligă pe sportivii noștri la o comportare meritorie în actualul sezon internațional.

DISCUȚII MAI PUȚIN... CANICULARE

Doar șase luni ne mai despart de prologul importantelor întreceri programate pentru anul viitor. Olimpiada albă, care va inaugura suita mult așteptatelor dispute, se situează în momentul de față în centrul atenției a numeroși sportivi de pe glob. Pretutindeni pregătirile au atins un stadiu avansat, și aceasta în ciuda caniculei din miez de vară, care nu s-a arătat niciodată binevoitoare antrenamentelor unor sportivi din a căror ambianță de concurs gheața și zăpada sînt elemente pe cît de firești, pe atît de obligatorii.

De la Federația română de hochei și patinaj aflăm că patinatorii noștri artistici, grăbiți să reintre în atmosfera de lucru pregătitoare a noului sezon, au întrerupt zilele de vacanță mai curînd decît de obicei. Vestea ne-a bucurat. Buna pregătire impune sacrificii, și aceasta cu atît mai mult cu cît în obiectiv se profilează tentant, chiar și pentru patinatori, îndeplinirea unui vis, al unui mare ideal: participarea la Jocurile Olimpice.

Da, patinatorii români au ajuns în stadiul de unde, fără să se emită pretenții prea mari, ar putea fi lansați în arena de gheață a Jocurilor Olimpice. Pentru început, marea cinste ar reveni sportivelor Elena Moiș — campioana noastră republicană — ca și principalei sale adversare, micuța și talentata Beatrice Huștiu. Două tinere ambițioase, cu pregătire mulțumitoare, apreciată ca atare și de către unii specialiști din afara granițelor țării. Karl Schaffer, fost campion olimpic și deținător a 10 titluri de campion mondial, văzînd-o pe Beatrice Huștiu, anul trecut, în noiembrie, la concursul internațional de la Praga, declara antrenorului nostru Nicolae Gliga: «Rar am avut ocazia să văd o patinatoare de vîrsta micuței Huștiu executînd cu atîta siguranță și calm figuri de o deosebită dificultate. M-a impresionat în mod deosebit evoluția acestei tinere la figuri libere, unde am văzut-o manifestînd o personalitate care-i depășește vîrsta. Dacă Beatrice va reuși să execute bine cele mai grele două figuri ale «obligatoriilor» — bucla paragraf și contra-trei paragraf, atunci va trebui înscrisă la startul celor mai mari concursuri».

În istoria Jocurilor Olimpice, la patinaj artistic, au fost înregistrate două recorduri care n-au putut fi depășite de participanții la J.O. la nici un alt sport. Este vorba de recordurile de vîrstă, maximă și minimă, ale sportivelor din toate timpurile, care au concurat sub însemnele celor cinci cercuri. Recordul de vîrstă maximă este deținut de finlandeza Ludovika Jakobsson, care, făcînd pereche cu soțul ei Walter, a obținut în anul 1920, la 35 de ani, medalia de aur; în 1924, la 39 de ani, medalia de argint, iar în 1928, la 43 de ani (recordul absolut de vîrstă al tuturor timpurilor) un merituos loc V la proba de perechi. Și acum, cîteva cuvinte despre recordul de vîrstă minimă. Pe acesta îl deține englezoaica Cecilia Colledge, care, în 1932, la 11 ani și două luni, a obținut locul VIII în compania a 15 concurente (după patru ani, în 1936, Cecilia a primit pentru evoluția sa medalia de argint). În același an, compatrioata Ceciliei, Megan Taylor, la 11 ani și trei luni, s-a clasat pe locul VII. Ulterior, Taylor a devenit campioană mondială. Și pentru că la acest capitol, al celor mai tinere concurente participante la J.O., a fost întocmit și un clasament, iată situația celorlalte locuri. Pe poziția a treia este situată «regina gheței», celebra Sonja Hennie. Aceasta, în 1924, la 11 ani și 10 luni, a ocupat locul VIII din tot atîtea concurente, pentru ca la ediția imediat următoare a J.O., în 1928, la 15 ani și 10 luni, să primească prima ei medalie olimpică de aur. (În 1932 și 1936 Sonja Hennie și-a îmbogățit frumoasele sale trofee cu încă două medalii olimpice de aur). Locul IV al acestui original clasament îl deține patinatoarea Mathews (Africa de sud), care, în 1960, la 11 ani, 10 luni și cîteva zile, s-a clasat pe locul XIII din 26 de concurente. Întrerupînd aici șirul performerelor de vîrstă, participante la Olimpiadele albe, mai menționăm doar numele recordmanului în clasamentul rezervat băieților. El este Alain Giletti, debutant la Olimpiada din 1952, unde, la vîrsta de 12 ani, s-a clasat pe locul VII într-o dispută cu 14 valoroși pretendenți la una din cele trei medalii ale probei de simplu. Performanțele ulterioare ale lui Giletti sînt cunoscute.

În februarie 1968, la Grenoble, în cazul cînd s-ar hotărî participarea celor două sportive românce — și ar fi bine să se ia o asemenea hotărîre — Elena Moiș ar avea 16 ani (împliniți chiar în zilele de concurs), iar Beatrice Huștiu — 11 ani și cinci luni. Cu această vîrstă, Huștiu ar aduce modificări în clasamentul mai sus amintit, luînd locul Sonjei Hennie. Pentru un debut, chiar și acest singur fapt constituie o performanță la care avem convingerea că se poate adăuga și o comportare onorabilă din partea celor două tinere reprezentante ale țării noastre.

G. ȘTEFĂNESCU

Beatrice Huștiu, alături de Hana Mașkova, campioana Cehoslovaciei la patinaj artistic.

„MARC!“

Deși va împlini 3 ani abia la 26 august, voinicul Leonard, fiul cunoscutului nostru handbalist Cornel Oțelea, își dezvăluie pasiunile sportive încă de pe acum. După cum se poate vedea, în cazul lui Oțelea-junior proverbul cu așchia care nu sare departe de trunchi nu se prea potrivește. Leonard nu a ales sportul tatălui său, handbalul, ci unul mai «tare» — rugbiul. Iată-l la primul său «Marc!» pe stadionul Dinamo. Vi se pare mingea prea mare? Ați uitat că Leonard nu a împlinit încă trei ani?

MICROMOTIVE SPORTIVE

Culmea înotătorului: să înoate pe apa... sîmbetei.

Spune-mi o insulă cu... ataș! — Jawa!

În canotaj mai multe vase formează o... veselă?

Delfin: mamifer... sportiv.

Fanarioții erau baschetbaliști? Cică puneau mare preț pe... coșuri.

Șahul este un sport de masă și... scaun.

La disc, unii atleți sînt mai mult melomani decît discoboli.

Tenis de cîmp: ping-pong ce bate... cîmpii.

Cînd o barcă e 8 + 1, nu e întotdeauna... nouă.

O motocicletă fără pene e... jumulită?

În ce stil se poate înota pe uscat? — În... datorii!

Titi GHEORGHIU — Vaslui

CABANA GURA APEI

Alternativa munte sau mare constituie, acum, vara, marea dilemă a excursioniștilor sau a celor care pleacă să-și petreacă zilele de concediu. Pentru cei care au ales măreția muntelui, prezentăm una dintre numeroasele cabane care le stau la dispoziție: Gura Apei.

Situată în partea de vest a Munților Retezat, la 998 m altitudine, cabana Gura Apei oferă drumeților un minunat și confortabil loc de odihnă.

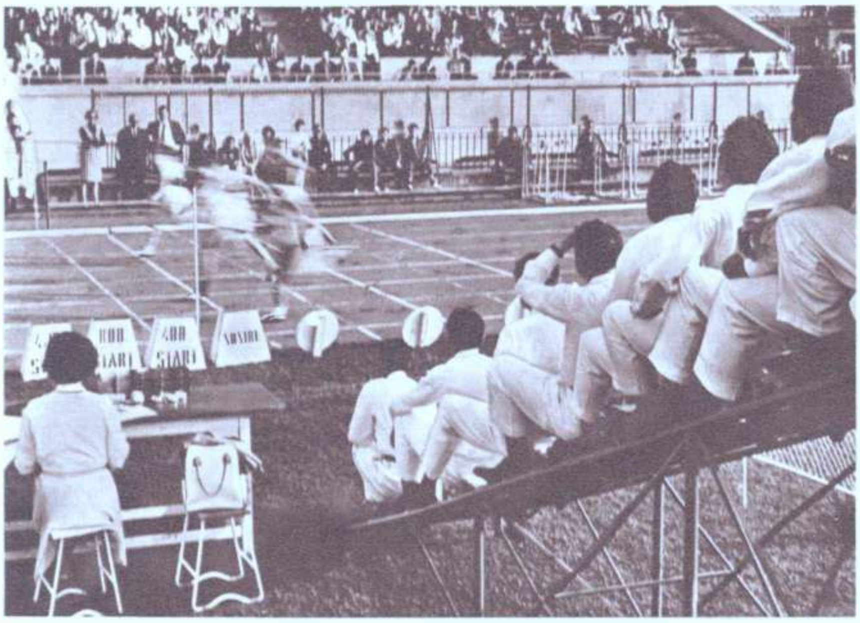
Cea mai apropiată stație de cale ferată: Sarmisegetuza, pe linia Subcetate —

AGHEEV SE ANTRENEAZĂ

Voinicul din fotografie nu este altul decît campionul european de box Victor Agheev. Mulți dintre cronicarii care l-au văzut boxînd au fost tentați să creadă că Agheev își datorează succesele doar talentului și bogatelor sale cunoștințe tehnice. Imaginea alăturată ne demonstrează, însă, că excelentul sportiv sovietic a adăugat acestor calități și forța. Boxerul nostru Ion Covaci, care a luptat cu Agheev la «europenele» de la Roma, ne spunea că acesta are o lovitură care ar putea

CURSA DE 100 m

Iată cum «vede» un aparat de fotografiat, reglat să funcționeze cu o viteză de expunere mai mică, sosirea într-o cursă de 100 m. Atleții apar ca niște năluci, ca un nor de fum gonit de vînt spre firul de la sosire. Ai putea fi tentat să crezi că a căzut recordul mondial!

DEM. SAVU SE AMUZĂ...

Il recunoașteți? Este actorul Dem. Savu în timpul său liber. Amator al balonului rotund, simpatizant al alb-albaștrilor din str. Dr. Staicovici, el este prezent deseori, alături de alți actori, pe stadion. Aici el interpretează roluri de «sportivi». Într-un astfel de moment l-am surprins pe Dem. Savu. Va fi oare «gol»?

VA MAI BOXA MARCEL CERDAN jr?

Doi ochi triști privesc spre un viitor plin de neprevăzut. Sînt ochii boxerului francez Marcel Cerdan, fiul fostului campion mondial decedat cu ani în urmă într-o tragică catastrofă aeriană.

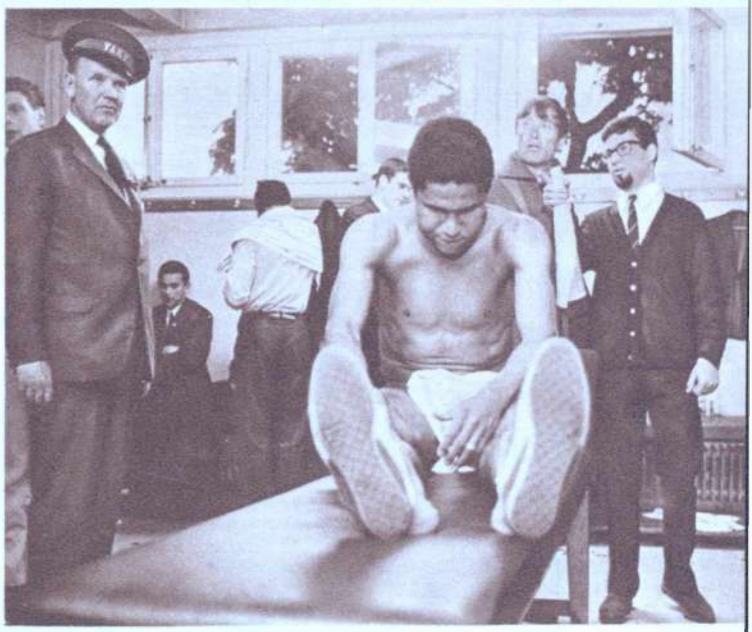
Se pare că un destin nefericit urmărește această familie de sportivi. Marcel Cerdan jr., în dorința de a recuceri titlul, pe care l-a avut tatăl său, a îmbrățișat cariera de boxer profesionist. Deși drumul spre titlul suprem este lung și anevoios, fiul marelui campion a pornit cu ambiție pe urmele tatălui. Dar iată că, recent, o întîmplare nefericită i-a interzis accesul pe ring. Ochii tînărului Cerdan sînt amenințați cu întunericul. Cum s-a descoperit tragedia?

De două ori pe an, boxerii profesioniști francezi sînt obligați să-și facă controlul medical vizual. Ei au libertatea să-și aleagă singuri medicul specialist. Cel ales de Marcel, constatînd anomalia cristalinului la unul dintre ochii clientului său, a semnalat acest lucru pe fișa confidențială care este predată, de fiecare dată, Federației franceze de box. Măsura imediată, pe care a luat-o comisia medicală a F.F.B., a fost retragerea provizorie a licenței boxerului Marcel Cerdan. Totodată, aceeași comisie a cerut o expertiză medicală, care avea să confirme sau să infirme cele constatate de medicul lui Cerdan. Expertiza a avut loc la 28 aprilie, la unul din spitalele pariziene, în prezența unui mare oculist. Sub motivul secretului profesional, medicii nu au făcut cunoscut nimic oficial despre rezultatele acestui nou examen, urmînd să se facă o... expertiză a expertizei. Pînă în prezent nu se știe cît de gravă este anomalia de care suferă tînărul boxer.

Va avea el oare soarta vărului său Guy Cerdan, care a trebuit să abandoneze boxul din cauza desprinderii retinei unuia dintre ochi?

Din motivele cunoscute, Marcel a renunțat la întîlnirea pe care trebuia să o susțină la 12 mai la Rouen. Dar va reveni el în septembrie sau mai tîrziu? Oare la 24 de ani Marcel Cerdan este pierdut pentru box? Iată două întrebări ale căror răspunsuri sînt așteptate cu nerăbdare și teamă de către toți iubitorii boxului din

BUCURIE ȘI TRISTEȚE

Vă oferim în fotografiile alăturate două imagini-sinteză de la partida de fotbal dintre Suedia și Portugalia, 1—1 (0—1), disputată pe stadionul Rasunda din Stockholm. Sus, bucurie în rîndurile jucătorilor suedezi. Ingvar Svensson, cel culcat pe tușă, a înscris golul egalizator doar cu 15 secunde înainte de sfîrșitul meciului. Colegii săi de echipă Simonsson și Björklund îl felicită fericiți. Jos, Eusebio, în vestiar, după joc. Perla neagră din Mozambic continuă să fie încă uluită. Într-adevăr, nu-i ușor să vezi cum o victorie pentru care ai muncit din greu 90 de minute se spulberă în 15 secunde! Dar fără aceste spectaculoase lovituri de teatru fotbalul nu ar mai atrage pe stadioane atîtea zeci și sute de mii de spectatori...

1 000 DE KILOMETRI

Cicloturiștii din fotografie sînt doi foști sportivi, Constantin și Valentin Ionescu, tată și fiu. Primul are 65 de ani și a concurat în ciclism între anii 1920—1928, iar cel de al doilea are 33 de ani și a fost prezent în disputele de pe șosea pînă acum 10 ani. Credincioși sportului lor preferat, în prezent cei doi foști cicliști activează ca arbitri, iar pentru a-și satisface în mod mai concret vechea pasiune, vacanțele și le petrec în întregime colindînd țara pe bicicletă. Anul trecut, în zilele de odihnă, au acoperit 860 km de șosea, iar pentru vacanța care se apropie și-au fixat un itinerar de 1 000 km (!), pentru care, după cum se poate vedea din ilustrația alăturată, au și început să se antreneze....

PREGĂTIRILE OLIMPICILOR MEXICANI LA PENTATLON MODERN

Pentru Olimpiada din 1968, ce va avea loc la Mexico City, mexicanii se pregătesc cu asiduitate. Şi nici că se poate altfel: e doar Olimpiada lor. Printre cele 19 sporturi înscrise în programul acestei Olimpiade se află şi pentatlonul modern, la care gazdele întrevăd şansa unei bune clasări pentru echipa proprie. După cum se ştie, această disciplină sportivă cuprinde — după formula anticelor Jocuri Olimpice — cinci probe, dintre care două: tirul şi călăria corespund exerciţiilor militare, iar celelalte trei: nataţia, crosul şi scrima, exerciţiilor atletice obişnuite.

Clasamentul concurenţilor la pentatlon modern — ale cărui probe s-au disputat pentru prima oară cu prilejul Olimpiadei moderne de la Stockholm, din 1912 — se întocmea la început pe baza unui punctaj acordat concurenţilor fiecărei probe în parte, primul clasat primind 1 punct, cel de-al doilea 2 puncte ş.a.m.d., victoria finală revenind concurentului care totaliza cel mai mic număr de puncte. Din 1952, însă, începînd cu Olimpiada de la Melbourne, sistemul de punctaj a fost îmbunătăţit, întrecerile devenind mult mai interesante.

În 1912, data de naştere a pentatlonului modern, campion olimpic la aceste întreceri a fost un suedez, Gustav Lillienhook şi apoi timp îndelungat Suedia a deţinut supremaţia cîştigînd — pînă în 1936 — la 8 din cele 11 Olimpiade disputate (cinci medalii de aur şi trei de argint). La Berlin, cu prilejul Jocurilor Olimpice din 1936, cîştigător este de data aceasta un concurent german, Gotthardt Handrick, dar imediat după reluarea Jocurilor Olimpice, care fuseseră o vreme întrerupte de cel de al doilea război mondial, suedezii revin în fruntea plutonului de pentatlonişti, la Olimpiada de la Londra din 1948, pe podiumul cîştigătorilor urcînd William Grut (Suedia). Şi în cele două Olimpiade următoare, Suedia — prin Lars Hall — a rămas în frunte, dar între timp s-a ivit un adversar nou: Ungaria, care a cîştigat în 1952 pro-

1. Francis Chichester cu soţia sa Sheila şi fiul lui, Giles, în momentul plecării de la Londra spre Plymouth, de unde avea să înceapă călătoria în jurul lumii. 2. Francis Chichester în momentul părăsirii portului Sydney, după efectuarea primei jumătăţi a drumului. În mînă ţine un bumerang primit cadou din partea muncitorilor portuari din Sydney. 3. Gipsy Moth IV, fotografiată din avion la aproximativ 15 mile marine de Capul Horn. Marea începe să fie agitată...

Cine este sir Francis Chichester

La 22 martie, orele 2.10 GMT, cel mai proaspăt cavaler elisabetian îşi atinsese ţelul unei vieţi întregi. Era momentul cînd Francis Chichester atinsese Capul Horn.

O bulă puternică răscolea marea agitată cînd Gipsy Moth IV îşi croi drum, centimetru cu centimetru, ocolind vîrful ascuţit al Americii de Sud. Observatorii care se aflau pe puntea unei nave militare britanice, HMS Protector, aveau impresia că iahtul liliputan va dispare pentru totdeauna între uriaşele valuri ale celor două oceane.

Mîncarea, somnul şi odihna de orice fel dispăruseră cu desăvîrşire din programul lui Chichester în momentul cînd se apropia de Capul Horn, mormînt umed al atîtor vase în trecutul navigaţiei. În ultimele două zile înainte de a atinge Capul Horn, Chichester nu mîncase decît de două ori.

Un operator de televiziune, aflat într-un avion, reuşi să înregistreze pe peliculă momentul în care Chichester şi Gipsy Moth IV cucereau Capul. Telespectatorii din Marea Britanie, care văzură ulterior filmul, au afirmat că totul părea straniu, înspăimîntător şi neverosimil.

Arhitectul australian Warwick Hood, care ajutase la reamenajarea iahtului în portul Sydney, după prima etapă a călătoriei lui Chichester, a declarat ziariştilor că nu este

«calitatea lui de navigator extraordinar».

Dar chiar după terminarea părţii celei mai periculoase a lungului voiaj de 14 300 mile (23 000 km), fiind în Atlantic în drum spre Anglia, lucrurile nu au decurs deloc simplu pentru navigatorul solitar. La un moment dat, după ce a acoperit o distanţă de peste 100 mile (160 km), pe o mare foarte agitată, Chichester şi-a dat seama că nu a făcut decît un mare înconjur, navigînd înapoi spre Capul Horn.

Această călătorie în jurul lumii pe o distanţă totală de 28 000 mile (45 000 km), în care Chichester a investit aproximativ 20 000 lire sterline din averea sa personală, a captat imaginaţia unei lumi întregi.

Casa de editură Hodder şi Stoughton, din Londra, speră să poată publica pînă în noiembrie povestea acestui voiaj. În timpul voiajului, o carte autobiografică în format redus a fost vîndută în peste 200 000 exemplare. Au fost achiziţionate şi drepturile de filmare şi în curînd povestea lui Chichester va fi proiectată pe ecranele lumii. O altă casă de editură din Londra, Hamish Hamilton, a retipărit cu mare succes o carte despre Chichester, apărută cu 21 ani în urmă, intitulată «Aripi în Vînt» şi în care autorul îşi povesteşte viaţa lui de aviator.

Şantierele navale au primit comenzi sporite de a construi

din Scoţia, Kilspindle Ltd., vinde cu succes pulovere «marinar tip Chichester».

•

La vîrsta de 18 ani, Chichester a simţit pentru prima oară «dorul de ducă». El a părăsit localitatea Barnstaple unde se născuse la 17 septembrie 1901, pentru «a vedea ce se află de partea cealaltă a lumii», după cum s-a exprimat chiar el. Destinaţia era Noua Zeelandă, unde tînărul Francis spera să facă avere scormonind pămîntul după aur. Nouă ani mai tîrziu, în 1928, el înfiinţă o companie de aviaţie care îi purta numele, Godwin-Chichester Aviation Company Ltd.

Lumea de astăzi îl asociază pe Chichester doar cu marea. Dar «prima lui dragoste» a fost aviaţia, în care a avut multe realizări şi contribuţii. Între anii 1929 şi 1938, acest «sportiv bătut de vînturi», cum îi place să se numească singur, a făcut o serie de zboruri solitare care i-au adus faima.

În 1929 el a devenit al doilea om din lume care a zburat singur din Anglia în Australia. În 1931 el cîştigă «Cupa Johnson», oferită primului pilot care a traversat Marea Tasmaniei de la est la vest, din Noua Zeelandă înspre Australia. În acelaşi an el reuşeşte o altă «premieră» de proporţii. Este primul aviator din lume care zboară cu un hidroavion pe ruta New York—

onul de un zid al portului şi este grav rănit. Doar o voinţă supraomenească l-a făcut nu numai să supravieţuiască, dar să-şi recapete şi condiţia fizică necesară altor zboruri.

Necunoscutul a prezentat mereu o tentaţie pentru Chichester. Acest impuls l-a făcut ca cinci ani mai tîrziu, complet refăcut după accidentul de la Tokio, să întreprindă un alt zbor faimos, de la Sydney la Londra, via Pekin.

În timpul celui de al doilea război mondial, Chichester şi-a făcut datoria ca ofiţer de aviaţie. La terminarea războiului, el a fost timp de trei ani conducătorul unui curs de instructaj aviatic. În 1960 el primeşte insigna de aur care răsplăteşte pe cei mai buni piloţi.

Chichester a început să navigheze pe mare cu 14 ani în urmă, dar înainte de a fi concurat în anul 1960 într-o cursă transatlantică pentru iahturi de o persoană, el nu a navigat niciodată singur, abstracţie făcînd de obişnuitele bărci de plimbare.

El cîştigă cursa transatlantică şi primi şi premiul acordat celui mai bun iahtmen al anului. De atunci şi pînă în prezent, Chichester nu a putut rezista atracţiei exercitată de mări şi oceane. În anul 1962 el trece Atlanticul de unul singur, de la Plymouth la New York, într-un timp record. În 1964 participă pentru a doua oară la o cursă transatlantică pentru o persoană, termi-

chester este şi ambarcaţiunea cu care a făcut voiajul în jurul lumii. Gipsy Moth IV are o lungime de 53 picioare (16,154 metri) şi o suprafaţă de navigaţie de 84 picioare pătrate (7,803 metri pătraţi), prevăzută cu o instalaţie de captat apa de ploaie.

Chichester a atins portul Sydney după o călătorie de 107 zile de la data plecării din Plymouth, cu numai puţin peste cele 100 zile propuse. El părea dezamăgit, dar o scrisoare primită din partea căpitanului Charles Jagoe, un vechi prieten, comandant de punte, i-a ridicat moralul. Jagoe îi spuse în scrisoare că cifra de 100 nu exprimă nimic altceva decît atracţia normală spre cifre rotunde şi că media pentru un asemenea voiaj, raportată la vas, este de aproximativ 127 zile.

În uriaşa lui bătălie cu elementele naturii, Chichester s-a bucurat de încurajările permanente primite din partea soţiei sale Sheila, încrederea ei dîndu-i suportul moral de a depăşi punctul cel mai periculos, Capul Horn. În timpul întregului voiaj, el a fost în legătură cu soţia lui prin radio, transmiţînd mereu «din mijlocul neantului umed» cum spunea.

La sosire, în plină primire sărbătorească, cînd toţi scoteau în relief marea preformanţă realizată, Chichester declara modest că suferă de dureri de dinţi, şi că această durere îl sperie.

bele pe echipe, disputate atunci pentru prima oară (la Helsinki), succes confirmat și în probele individuale de la Jocurile olimpice ulterioare (Roma și Tokio), unde ungurii au cîștigat două medalii de aur. Dintre ceilalți adversari posibili pentru mexicanii dornici să-și înscrie numele în analele olimpice, sînt și sovieticii, care au cîștigat și ei de două ori probele pe echipe.

Mexicul participă la probele olimpice ale pentatlonului modern din 1932 și a luat parte, între timp, la numeroase concursuri internaționale, dar succesele concurenților săi n-au fost niciodată răsunătoare.

Dar se pare că lucrurile s-au schimbat, fiindcă la recentul campionat mondial, disputat la Melbourne, în noiembrie 1966, mexicanul Davila Barcena Rios a ocupat primul loc în proba de călărie, iar întreaga echipă mexicană a primit, din partea președintelui Federației Internaționale de Pentatlon, cupa destinată celei mai meritorii echipe debutante.

Apoi, nu demult, în cadrul unei Săptămîni sportive internaționale, organizate de Mexic, în cadrul programului său de pregătire pre-olimpică, concurentul Eduardo Tovar Flores, din lotul național mexican, s-a clasat printre primii trei cîștigători, la mică diferență de americanul Freshley și de francezul Gueguen, cîștigătorul întrecerii. Antrenorii echipei naționale mexicane de pentatlon, Sergio Garduno și Jose Perez Mier, își pun mari speranțe în cei doi atleți amintiți, convinși fiind că atît Barcena Rios cît și Eduardo Tovar vor face figură frumoasă în întrecerile olimpice ce se apropie.

Pînă atunci, întregul lot olimpic de pentatlon își continuă antrenamentele la Centrul Sportiv Olimpic Mexican, o superbă bază sportivă modernă, construită pe locul fostei Asociații Ecvestre Naționale și inaugurată în 1965. Acest veritabil complex sportiv cuprinde în afara terenului de atletism, terenuri de volei și de baschet, săli de lupte și de întreceri pentru halterofili, o piscină olimpică, o sală de arme, un poligon de tir și cochete căsuțe de locuit pentru atleții de ambele sexe. Într-una din acestea este amenajată și o bogată bibliotecă sportivă internațională.

Și, pentru a apropia cît mai mult sportul de legendă și de marile simboluri ale frumoaselor tradiții, se cuvine a dăuga în încheiere, următorul amănunt:

La centrul de antrenament mexican, pe locul unde este actualmente înălțat marele pavilion cu steagurile mexican și olimpic, se află îngropat, cu toate onorurile, faimosul cal chior «Arete», cel care — încălecat fiind de Humberto Mariles — a adus Mexicului primele locuri în clasamentele individuale și pe echipe din cadrul «Premiului Națiunilor», competiție disputată cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Londra.

V. VORNICEANU

În fotografie, Eduardo Tovar Flores

În memoriam: PRIMO CARNERA

Una dintre cele mai celebre figuri ale pugilatului mondial, Primo Carnera, a murit la Sequals, în satul care, la 25 octombrie 1906, văzuse lumina zilei. Acum cîteva săptămîni, cînd mă aflam la Roma cu ocazia campionatelor europene de box, ziarele acordau spații largi, comentînd cu lux de amănunte întoarcerea din SUA a uriașului zidar italian, fost campion mondial la categoria grea în 1933—34. Italienii i-au făcut compatriotului lor o primire de-a dreptul impresionantă. Bolnav și deprimat după ce și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în «țara promisiunilor deșarte», Primo Carnera a dorit să-și petreacă ultimele clipe ale vieții pe pămîntul său natal, la Sequals, acolo unde a copilărit și a mîncat pentru prima oară «polenta». Întoarcerea sa în Italia a fost considerată ca un mare eveniment quasi-sportiv. Cu toate străduințele, uriașul, rănit grav de o ciroză și un diabet, nu a putut călca pe pămîntul țării sale, fiind purtat într-un cărucior cu două roate (Carnera slăbise aproape 30 kg și nu se mai putea ține pe picioare).

Fenomen anatomic și psihologic, Carnera poseda de la etatea de 15 ani un fizic impresionant și o forță puțin comună. La vîrsta de 20 de ani avea o talie de 2,05 m și o greutate de 130 kg. El era foarte sărac și pentru a-și cîștiga existența lucra zidărie dintr-un oraș în altul, la diferiți meșteri. Într-o seară, cînd boxa ca amator, Carnera a fost descoperit de ziaristul francez Leon See, directorul revistei «La Boxe et les Boxeurs», care a fost pur și simplu încîntat de «betonul» din mănușile uriașului zidar. Antrenat apoi de celebrul Jeff Dickson, Carnera a făcut progrese rapide și, mai ales datorită alonjei sale, a obținut numeroase succese înainte de limită. La 24 ianuarie 1930, a debutat la New-York, scoțîndu-l din luptă în rundul trei pe americanul Big Boy Peterson. Entuziasmați de calitățile de puncheur ale uriașului de lîngă Udine, managerii americani i-au oferit numeroase contracte. Carnera evoluînd în alte 40 de întîlniri pe care le-a cîștigat toate prin KO. După ce în 1931 l-a învins la Barcelona pe un alt uriaș, Paulino, Carnera a traversat din nou oceanul, plecînd în SUA. Fenomenalul greu din Sequals încrucișează mănușile cu unul din cele mai redutabile talente ale boxului la ora aceea — americanul Jack Sharkey. Au fost, după cum spun cronicarii vremii, 45 de minute de luptă dură, în care Sharkey, mai rutinat, a cîștigat la puncte. Revanșa pentru titlul mondial cu Sharkey o susține la 29 iunie 1933, la Long Island. Carnera se prezintă la cîntar mai «ușor» ca înainte: 117,880 kg, față de 91 kg ale lui Sharkey. În rundul șase Carnera îl ridiculizează pe american și este proclamat campion mondial în urma unei victorii prin ko, obținută printr-un clasic uppercut la vîrful bărbiei. La 14 iunie 1934, Carnera cedează centura cu diamante lui Max Baer, pe ringul de la Long Island, acolo unde cu un an înainte trăise cele mai frumoase clipe ale vieții sale. Max Baer, boxer mai tehnic și rapid în riposte, a știut să lupte energic «corp la corp» și l-a ridiculizat pe Carnera, nevoit să abandoneze în rundul 11. Alunecînd serios pe tobogamul declinului, speculat feroce de managerii lipsiți de scrupule, Carnera a cunoscut apoi înfrîngere după înfrîngere, pierzînd în fața unor boxeri de mîna a doua, deoarece nu mai avea reflexe și stilul său de luptă era depășit. El s-a retras din box, continuînd să-și cîștige existența la circ, în meciuri de «catch». Dar nici aici treburile nu au mers bine. Bătrîn și lipsit de forță, Carnera s-a retras, fiind uitat rapid de suporteri. Plătise cu dobîndă gloria efemeră, «amabilitatea» organizatorilor care s-au îmbogățit exploatîndu-i forța. Cînd și-a dat seama că nu mai are mult de trăit, fiind grav bolnav, Carnera a părăsit SUA, dornic să închidă ochii în mijlocul compatrioților săi, care nu l-au uitat niciodată și care l-au condus pe ultimul drum în număr impresionant.

Paul OCHIALBI

TOMMY SMITH se ține de cuvînt!

Cu un an în urmă, după ce Smith doborîse recordul lumii în proba de 200 m realizînd 20,0, a fost întrebat care sînt proiectele sale de viitor. Smith a declarat nici mai mult nici mai puțin că dorește să devină recordman mondial la 6 probe individuale și să fie component al celor 2 ștafete olimpice care să doboare recordurile mondiale. Răspunsurile sale au fost considerate oarecum exagerate, deoarece este foarte greu ca în condițiile actuale un sprinter să dețină recorduri mondiale pe distanțe scurte și de sprint prelungit, atît în metri cît și în yarzi. Și totuși...

Tommy Smith a reușit în numai doi ani o senzațională suită de rezultate de o valoare cu totul deosebită. Să le enumerăm: Smith deține recordurile mondiale în probele de 200 m (20,0), 220 yarzi (20,0) — ambele pe un parcurs în turnantă, 200 m și 220 yarzi în linie dreaptă (19,5), 400 m (44,5), 440 yarzi (44,8) și este component al echipei de ștafetă a SUA care a realizat un nou record mondial la 4×400 m cu 2.59,6.

Această nemaiîntîlnită avalanșă de rezultate extraordinare înmănunchiate de un singur atlet a fost posibilă datorită calităților sale cu totul ieșite din comun. Smith s-a născut în iunie 1944. Este înalt de 1,90 și cîntărește 78 kg. În anul 1964 a realizat 9,5 la 100 yarzi, și 21,0 la 200 m. Un an mai tîrziu se impune printr-un record mondial la 200 m în linie dreaptă (20, 0), dar rezultatul său a fost considerat ca un accident. Anul 1966 a fost anul consacrării sale mondiale, prin doborîrea recordurilor la 200 m în linie dreaptă și cu turnantă. Și iată că la început de sezon 1967 Smith trece în dreptul numelui său și recordurile în metri și yarzi la 400 m. Unde se va opri Tommy, nu putem ști. La calitățile sale tot mai bine șlefuite de către celebrul antrenor Bud Winter alte și alte rezultate sînt așteptate. La fuleul său de-a dreptul incredibil de 2,70 se pare că totul este posibil. Și pentru a-și ține promisiunea făcută, Smith mai trebuie să doboare și recordurile mondiale la 100 yarzi și 100 m. Deocamdată, pe această ultimă distanță a realizat «numai» 10,1. Va fi el primul sprinter din lume care să dețină toate recordurile mondiale de la 100 la 400 m și șta-

Foto: ION MIHĂICĂ

VASILE COSTA-
l VI-lea performer
nondial al anului

CITIȚI ÎN PAGINA 5
REPORTAJUL
INTENȚII TEMERARE

SPORT

Redacția și administrația: Strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05.
Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari.